I"

அம்பிகாதனை.

Vasudavan
madras

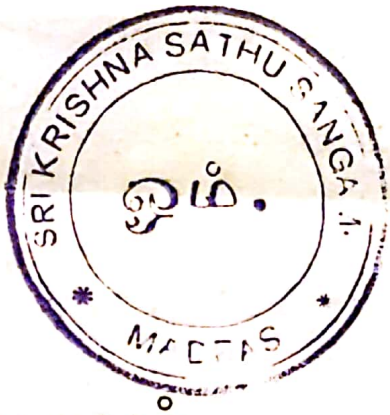

ஸ்ரீஹரி

ஸாரஹாயெநம:

மனஸ்தத்துவம்.

மனது எனப்படுவது யாது? அது எங்குள்ளது? என்பது முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி விவேகித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸகல மனிதர்களும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பது ஸ்தூல சரீரத்தையேயன்றி மனதைக் காணமுடியாது. விருப்பம், வெறுப்பு, ஸங்கற்பம், ஸந்தேகம், நிச்சயம், ஞாபகம் முதலிய ஸகலமும் மனதின் செய்கையாம். மனது காணக்கூடாததாகிய நுட்பமான சக்திபோலுள்ளது. ஆதலால், அது ஸூக்ஷ்மம் என்னப்படுகின்றது.

மனது என்பது ஸ்தூல சரீரமேயென்று நாஸ்திகர் சொல்லுகின்றனர். அதாவது, பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, என்னும் நான்கு பூதங்களும் தேகவடிவமாய் பரிணமிக்குமாயின், அத்தேகத்தில் விமர்சசக்தி யேற்படுகின்றது. விருப்பம் முதலியவைகள் அந்த விமர்ச சக்தியாலேற்படுவதே தவிர வேறில்லை. மரணகாலத்தில் அந்த விமர்சசக்தி குலைந்தழிந்துபோகின்றதாதலால் தேஹமே மனதென்றேற்படுகின்றதென்று கொள்ளுகின்றனர். ஆனால், ஸ்தூலதேஹமே மனதென்பது உசிதமேயல்ல. ஸ்தூல தேஹாகாரமாய்ப் பரிணமித்த நான்குபூதங்களின் சேர்க்கைவசத்தால் விமர்சசக்தி ஏற்படுகின்றதென்பதுபற்றி ஸ்தூலதேஹமே மனதென்பதாயின், ஒன்றும் தெரியாத தூக்கமாகிய ஸுஷுப்திகாலத்திலும், மூர்ச்சை காலத்திலும், விமர்சசக்தியிருக்கவேண்டும். ஆனால், ஸுஷுப்தி மூர்ச்சை ஸமயங்களில் ஓர்விதமாகிய விமர்சத்தையுங் காணோம். தேஹாகாரமாய்ப் பரிணமித்ததுமுதல் மரணம் வரையில் விமர்சசக்தியுள்ளதெனின், ஸுஷுப்தி மூர்ச்சைகளில் அப்படிப்பட்ட சக்தி என் காணப்படவில்லையென்றுல் தக்க விடையில்லாமற் போகின்றதாதலால், இவ்வனங் கொள்ளுவது கூடாதென்றறியப்படுகின்றது.

இனி ஸ்தூலதேஹத்தின் ஓர் பாகமாகிய மூளையே மனதென்று சொல்லக்கூடாதோவெனின், கூடாது. அஃதெவ்வனமெனின், ஸ்தூல தேஹமானது, தோல், சதை, ரத்தம், மாம்ஸம், எலும்பு, மலம், மூத்திரம்,

சேசம், ஈகம் எனும் இவைகளின் சேர்க்கையே. பரிசோதித்துத்துப் பார்க்குங்கால், இவைகளைத்தவிர மற்றேதும் காணப்படுகின்றதில்லையாதலால் இவைகளே ஸ்தூலதேஹமென்னப்படுகின்றது. இனி மூளையானது ஸ்தூலதேஹமே யென்பது நன்றாய்த் தெரியக்கூடியது. மூளையே மனதென்றால் மூளையுள்ளபோதெல்லாம் மனதின் தொழிலேற்படவேண்டும். ஸுஷுப்தி, மூர்ச்சை முதலிய ஸமயங்களில்மூளையுள்ளதன்றோ. ஆனால், அத்தருணம் மனம் வேலைசெய்யக்காணுமே. அவ்விதமே மரித்த தேகத்திலும் மனது தொழிற்படுகின்றதாகக் காணப்படவில்லை. ஆதலால் ஸ்தூல சரீரமே மனதென்பது உசிதமல்ல. உண்மையில் மனதென்பது ஸ்தூலசரீரத்திலும் அந்நியம் என்றும், ஸ்தூலசரீரத்தில் ஓர் ஆற்றல்போலுள்ளதாய், சங்கற்பம், காமம், நிச்சயம், ஊஹம் முதலியவைகளைச் செய்யும் ஓர் ஸூக்ஷ்மவஸ்துவென்றும் அறியவேண்டியது.

இனி மனதென்பது மூளையைத்தவிர வேறில்லையாதலால் மூளையே மனதென்று சொல்லத்தகும். மனதின்தோற்றமாவது Feeling, Thought, Will, உணர்ச்சி, எண்ணம், தீர்மானம் என்று மூன்றுவிதமாயுள்ளது. இம் மூன்றினுள் எது ஏற்பட்டாலும் மூளைகொஞ்சம் சலிக்கின்றது. இவ்வளவு மட்டுமேதவிர, மனது தொழிற்படுகின்றதென்பதைப் பரிசோதித்தால் வேறு யாதுங் காணப்படுகின்றதில்லை. இதனால், மனது தொழிற்படுகின்றதென்பது மூளையின் சலனமென்றே ஏற்படுகின்றமையால், சலனம் என்பதும் தொழிலேயாதலால், மனது மூளையே என்பது உசிதமாயிருக்க, மூளை வேறு மனம் வேறு என்று ஏன் சொல்லவேண்டுமெனின், இது விவேகித்தறியாமல் சொல்லுதலே என்பதாம் அதாவது, மூளையென்பது சிரவிலுள்ள ஓர் ஸ்தூலமாகிய பாகமாதலால், அது ஸ்தூல சரீரமேயென்றும், ஸ்தூல சரீரத்திற்கு அறியுந் தன்மையே இல்லையென்றும், பூர்வம் நிரூபிக்கப்பட்டதாயினும், அவ்வுண்மையை இங்கும் சற்று ஆராய்வோம். மூளையில் சலனம் ஏற்படும்போது எண்ணம் முதலியது ஏற்படுகின்றது வாஸ்தவமே. மனது வேலைசெய்வதைப் பரிசோதித்தாலும் மூளையின்சலனத்தைத் தவிர வேறு யாதும் காணப்படுகின்றதில்லை யென்பதும் உசிதமே. மனம் ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவாதலால் அது செய்யுந் தொழிலும் சூக்ஷ்மமே. பரிசோதித்துக் காணக்கூடியது ஸ்தூலப்பொருளும் அதன் கிரியையுமே தவிர, ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவையாவது அதன் கிரியையாவது ஸ்தூலமாகிய பரிசோதனையால் காணமுடியாது. மூளை சலிக்கும்போது மனதின் தொழிலாகிய எண்ணம், உணர்ச்சி முதலியவைகள் உண்டாகின்றன வென்பதைக்கொண்டே மூளையும்மனதும் ஒன்றென்னலாமா? ஸவாரி செய்வோனது கால்கள் சலிக்கும்போது ஸைக்கள் Cycle, ஓடுகின்றது. ஸைக்கிளும் ஸவாரிசெய்வோனது காலும் ஒன்றென்னலாமா? கடியாரத்திற்குள்ளுள்ள சக்கரம் சலிக்கும்போது மணிகாட்டி முள்ளும் நிமிஷங்காட்டி முள்ளும் சலிக்கின்றது. அதனால், கடியாரத்தின் சக்கரங்களும் மணி

Scanned by CamScanner

நிழற்காட்டும் முள்ளுகளும் ஒன்றென்னலாமா? சக்கரங்களின் சலனம் வேறு; முள்ளுகளின் சலனம் வேறு; முள்ளுகளின் சலனம் வெளிப்படையாய்க் காணப்படுகின்றது. சக்கரத்தின் சலனம் வெளியில் தெரிவதில்லை. சக்கரம் வெளியில் தெரியாதிருக்கும்போது அதன் சலனம் எப்படித்தெரியும்?

ஒன்று ஓர் வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது மற்றொன்று ஓர் வேலைசெய்தால் இரண்டுவேலைகளையும் ஒன்றென்றுகொண்டு தொழிற்படுவனவாகிய இரு பொருள்களையும் ஒன்றென்பது உசிதமல்லவன்றே; எண்ணம், உணர்ச்சி முதலியன சூக்ஷமக்கிரியைகள். மூளையின் சலனம் ஸ்தூலக்கிரியை. ஸ்தூல சூக்ஷமக்கிரியைகளிரண்டும் ஒன்றுவதெப்படி? ஸ்தூலமும் சூக்ஷமமும் ஒன்றுகுமாயல், அதன் கிரியைகளும் ஒன்றுகுமென்னலாம். மணிகாட்டு முள்ளின் சலனமும் கடியாரத்திற்குளுள்ள சக்கரத்தின் சலனமும் ஒன்றுஎன்பது உசிதமாகுமாயல், மூளையின சலனமும் மனதின் வேலையும் ஒன்றென்பது உசிதமாகும். மூர்ச்சித்துக் கிடப்பவனுடைய மூளை சலிக்கும்படி தலையை எப்படியாவது அசைத்துவிடலாம். ஆனல் அத்தருணம் எண்ணம், உணர்ச்சிமுதலியது உண்டாகுமா? இறந்துபோன சவசரீரத்திலும் மூளையுள்ளதே; அதை எவ்வளவு சலிக்கச்செய்தாலும் எண்ணம் முதலியதுண்டாகுமா? ஆராய்ந்து பாராமல் மூளையும் மனதும் ஒன்றென்பது உசிதமேயல்ல. மூளையிருக்கின்றதேயாயினும் சிற்சில ஸமயம் எண்ணம் முதலிய தேற்படுகின்றதில்லையாதலால், நியாயாதிபதியும் அவருட்கார்ந்து வழக்கு விசாரிக்கும் ஆஸனமும் போலவே மனதும் மூளையும்என்பதுஉசிதம. நியாயஸ்தலத்தில் ஆஸனம் எப்போதுமுள்ளதாயினும் நியாயாதிபதிஅதன்மீது உட்கார்ந்திருக்கும்போது நியாய விசாரணை செய்யப்படுகின்றது. அல்லாதபோது நியாயவிசாரணை செய்யப்படுகின்றதில்லை. இதுபோலவே மூளை எப்போதுமுள்ளதேயாயினும், அம்மூளையில் மனம் நின்றுதொழிற்படாவிடில் எண்ணம்முதலியதுண்டாகின்றதில்லை. மனம்வந்துவேலைசெய்யும்போது உணர்ச்சிமுதலியதேற்படுகினறது. ஆதலால், மூளையிலும் மனம் அன்னியமே என்க.

இதுவரையில் செய்த ஆராய்ச்சியால் ஸ்தூலதேஹம் மனமல்லவென்றும், மனம் மூளையிலு மன்னியமாயுள்ளதென்றும், நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி மனமானது ஸ்தூலதேஹமுழுதும் பரவியிருக்கும் வியாபகவஸ்துவா, அல்லது அத்தியந்த பரமாணுவஸ்துவா, அல்லது அத்தியந்த பரமாணுவும் விபுவுமல்லாது ஏதவஸ்துவோ கூடுமோ அந்த வஸ்துவின் பரிமாணமுடையதாகும் பரிச்சின்ன பரிமாணவஸ்துவா, எனின், இவ்வுண்மையைச் சற்று விவேசிக்கவேண்டும்.

உலகில் எந்த மனிதனுக்கும் யாதானும் ஓரிந்திரியத்தின்வழி அதன் விஷயமாகிய பொருள் அறியப்படும்போது மற்ற இந்திரியங்கள் வேலை

செய்யக்காணும். உதாரணமாக நாம் அரிய விஷயங்களடங்கிய ஓர் புஸ்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நம்மை நோக்கி ஏதானும் சமாசாரத்தை எவனுவது சொல்லுவானுயின், அது நமக்குத் தெரிவதில்லை. அதாவது கண் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது காது கேழ்ப்பதில்லை. காது ஓர் விஷயத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கும்போது மற்ற இந்திரியங்கள் வேலை செய்வதில்லை. மனது விபுவாயிருந்தால் எல்லாவிந்திரியங்களிலும் எப்போதும் ஸம்பந்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸமகாலத்திலேயே ஐந்து இந்திரியங்களும் வேலை செய்யவேண்டிய தவசியம் என்றேற்படுகின்றது. அது அநுபவ விரோதமாதலால் மனம் விபுவல்லஎன்பது பொருந்தும். மனது பரமாணு பரிமாண முடையதெனின், அது எந்த இந்திரியத்தோடு எப்போது ஸம்பந்திக்கின்றதோ அந்த ஸமயத்தில் அந்த இந்திரியம் வேலை செய்கின்றதென்பதும், மற்ற இந்திரியங்கள் வேலை செய்வதில்லையென்பதும் உசிதமாகின்றது, ஆதலால், மனம் அத்தியந்தம் அணு என்பதே தகும் என்றறியவேண்டியதாம்.

மனதை அணுவென்பது உசிதமல்ல. ஒரேகாலத்தில் ஐந்து இந்திரியங்களும் வேலைசெய்வது லோகாநுபவத்தில் உள்ளதே. பெரிய முறுக்கு அப்பளாம்முதலிய தின்பண்டங்களைத்தின்பதாகிய ஒரேகாலத்தில் அதன் ரூபமும்,அதன் பரிசமும்,அது நொருங்கும்போதுண்டாகும்சப்தமும், அதன் வாசனையும் அறியப்படுகின்றது. அஷ்டாவதானம் செய்பவனுக்கும்எல்லாவிந்திரியங்களும் ஸமகாலத்திலேயே வேலைசெய்கின்றது. இவ்வனுபவங்களைக் கவனித்தால், மனது ஏககாலத்தில் எல்லா விந்திரியங்களிலும் ஸம்பந்தமுள்ளது பற்றி விபுவே என்பது உசிதமாயிருக்க, என்அணுவென்று சொல்லவேண்டுமெனின், இங்கு திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட விஷயங்களைக் கவனிக்கினும் மனது அணுவென்பதே உசிதமெனக் காணப்படுகின்றதென்க. அதாவது மனம் அணுவாயினும் மிக்க வேகமுடையதாதலால் அதிவிரைவினில் ஒன்றுவிட் டொன்றுப்போக்கு வரவு செய்கின்றது. அவ்விதம் சஞ்சரிக்கும் காலபேதம் மிக்க நுட்பமாதலால் அது நமக்கு விசதமாய்த் தெரியாமல் ஒரேகாலத்தில் ஐந்து இந்திரியங்களோடும் ஸம்பந்தித்துள்ளதாய்த்தோன்றுகின்றது. எண்ணிறந்த தாமரை யிதழ்களை வரிசையாய் அடுக்கிவைத்துக்கொண்டு கூர்மையாகிய ஊசியால் அவைகளைக்குத்தினுல், அவ்விதழ்களெல்லாம் ஓர் நொடிப்போதில் துளைக்கப்பட்டனவாயினும்,ஒவ்வோரிதழோடும் ஊசிஸம்பந்தித்த க்ஷணலேசங்கள் வேறுகவேயுள்ளன. அவ்விதம் ஊசிஸம் பந்தித்தது அதிவிரைவினில் ஆதலால்,அந்த க்ஷணலேசபேதம் தனித்தனியே தோன்றுமல் ஒரே ஸமயத்தில் துளைக்கப்பட்டதெனப் பிரமம் ஏற்படுகின்றது. இது போலவே முற்கூறிய நிருஷ்டாந்தங்களிலும் என்க. மனது, இந்திரியத்தோடு ஸம்பந்தித்த க்ஷணலேசம் வேறுவேறுகவே யுள்ளதாயினும், அக்ஷணலேச பேதம் நுட்பமாயுள்ளதாதலால் நமக்குத் தெரிவதில்லை. அஷ்டாவதானம்

செய்ய அப்பியஸிப்பது, மனதை சீக்கிரமாய் ஒவ்வோரிந்திரியத்தோடும் ஸம்பந்திக்க அப்பியாஸம் செய்வதேயாம். ஆதலால் மனம் விபுவல்ல. அன்றியும், விபுவாயுள்ளதெனின் எல்லா இந்திரியங்களோடும் எப்போதும் ஸம்பந்த மிருக்கவேண்டுமாதலால், ஸ்வப்பனத்தில் வெளிப்பொருளும், ஸுஷுப்தியில் எப்பொருளும் தோன்றுமலிருப்பதற்கு நியாயமில்லாமற்போகின்றது. இவ்விதம் கவனிக்க மனது அணுவென்று தோன்றுகின்றது.

இவ்விதம் மனது அணுவென்பதே உசிதமென்று தோன்றினும், உண்மையில் எந்த வஸ்துவோடு கூடுகின்றதோ, அந்த வஸ்துவின் பரிமாணம் மனதிற்கு ஏற்படுகின்றது என்பது ஸர்வானுபவஸித்தம். உண்மையில் அணுவெனின், எப்போதும் மனம் அணுவாகவே யிருக்கவேண்டும். விபு எனின், எப்போதும் விபுவாகவே யிருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படி ஒரே விதமாய் இருப்பதில்லை. ஓர்ஸமயம் பெரிய வஸ்துவில் செல்லும்போது மனது அந்தவஸ்துவின் பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது. சிறியவஸ்துவில் செல்லும்போது அவ்வஸ்துவின் பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது. இதனால் மனது பரிச்சின்ன பரிமாண முடையதும், அத்தியந்த நுட்பமாகியதும், அற்புதமாகிய ஆற்றலுடையதுமான ஓர் விசித்திர தத்துவம் என்றே யறிதல் உசிதம் என்க.

ஓர் ஜந்துவுக்கு ஒரே மனமா, அல்லது அநேக மனமா, எனின் ஓர் மனமே என்க. கத்தி முதலியவைகளால் துண்டிக்கப்பட்ட அரணை, தேள், நூரான் முதலிய ஜந்துக்களின் இரண்டு மூன்று துண்டங்களிலும் சலனம் (அசைவு)என்பது ஏற்படுகின்றது. அச்சலனம் வேதனையாலேயே யன்றே. வேதனை மனமின்றி ஏற்படாதாதலால், இரண்டுமூன்று துண்டங்களிலும் இரண்டு மூன்று மனம் உள்ளதாக ஒத்துக்கொள்ளவேண்டியதாகின்றது. ஆதலால் ஒவ்வோர் தேகத்திற்கும் அநேக மனங்களுள்ளன என்பது உசிதமேயெனின் அல்ல. அதாவது சலனமேற்படுதற்குக்காரணம் வேதனையேயென்பது ஸரியல்ல. ரத்தத்தின் முறிவாகிய மாற்பாட்டினாலும், வாயுவினாலும் சலனம் ஏற்படக்கூடும். ஆதலால் முற்கூறியனவாகிய ஜந்துக்களின் துண்படப்பட்ட அவயவங்களிலும், ரக்தமுறிவு முதலிய மாறுபாடு ஏற்படக்கூடுமாதலால், சலனம் மனமின்றியும் ஏற்படலாம். ஆதலின் ஓர் தேகத்திற்கு ஓர் மனமே என்பது உசிதம் என்க.

இவ்விதம் மனம் அணுவென்பதும், அது விசித்திரமாகிய செய்கையைச் செய்யக்கூடிய அபார மஹிமையுடைய பதார்த்த மென்பதும் ஒருவாறறியப்பட்டது. இனி மனது ஸ்தூல தேகத்தில் எந்தவிடத்திலுள்ளது, என்பதைப்பற்றிச் சற்று விவேகித்தறியவேண்டும். அதாவது ஆரிய சாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்தவர்கள் மனஸ்தானம் இருதயகமலம் என்கின்றனர். தற்காலம் வஸ்து பரிசோதனையில் மிக்க யத்நினத்தோடுழைக்கும் மேற்குத் திசையோரது சாஸ்திரம் படித்தவர், மனஸ்தானம் Brain,

மூளை என்கின்றனர். ஸ்தானம்மாவது. இடம் எனும் பொருளையுடைய சொல் என்றறிக. மஹாமேதாவிகளாலும் Brain மூளையே மனஸ்தான மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாயிருக்க இருதய கமலமே மனஸ்தானம் என் பது எப்படி நம்பப்படும் எனின் இதைச்சற்று ஆராய்வாம்.

கிரியை நிகழும் இடமானது கிரியாஸ்தானம் என்னப்படும். கிரியை, தொழில், வேலை Action, எனும் சொற்கள் ஒரே அர்த்தத்தையுடையன. உழுது பயிரிடுதல் ஓர்கிரியை. அது நிகழும்ஸ்தானம் வயல். கிரியையைச் செய்வோனுடையஇருப்பிடம் அதாவது வேலைசெய்யா திருக்குமிடம் நிஜ ஸ்தானமென்னப்படும். உலகில் கிரியாஸ்தானத்தைக் காட்டிலும்,அக்கிரி யையைச் செய்வோனது சும்மாவிருக்கும் ஸ்தானமாகிய நிஜஸ்தானம் வேறுகவேயிருக்கின்றது. அக்கியின் கிரியையாகிய தஹித்தல் கட்டைக்கு வெளியிலும், அதனிருப்பிடம் கட்டையிலும், காற்றிலும் உள்ளது. மின் சாரத்தின் கிரியை கம்பிவழியாய்ப் பலதூரம் சென்று பிரகாசத்தையுண்டு பண்ணுதல், வண்டியைச் செல்லுவித்தல் முதலியது. நிஜஸ்தானம் கம்பி யிலும் அங்கியமே. மாடு குதிரை முதலியவைகளின் கிரியையாகிய பொதி சுமந்துபோதல், வண்டி யிழுத்தல் முதலியதின் ஸ்தானம் சாலைவீதி முத லியனவும், அவைகளின் நிஜஸ்தானம் தொழுவம்,லாயம் முதலியனவுமா யுள்ளது. குடியானவனது வேலையாகிய உழுது பயிரிடுதல் முதலியதின் ஸ்தானம்வயலும், அவனது நிஜஸ்தானம் வீடுமாயுள்ளது. நியாயாதிபதி யின் கிரியையாகிய வழக்கு விசாரித்தலின் ஸ்தானம் கோர்ட்டும், அவரது நிஜஸ்தானம் வீடுமாயுள்ளது.

இவ்விதம் உலகிலுள்ள எந்த திருஷ்டாந்தத்தைக் கவனித்தாலும், கிரியாஸ்தானத்தைக் காட்டிலும் நிஜஸ்தானம் வேறுகவேயுள்ளது என் பது பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக்கூடியதாதலால்,பிரத்தியக்ஷமாய் அனுபவிக் கப்பட்டுள்ளதாகிய இந்த நியமத்தை மறுக்க நியாயம் யாதுமில்லை. ஆத லின் சேதனத்தின் கிரியையாயினும் அசேதனத்தின் கிரியையாயினும் கிரியாஸ்தானத்தைக் காட்டிலும் கிரியையின்றியுள்ளதாகிய நிஜஸ்தானம் வேறு என்பது நியாயவித்தம் என்க.

கிரியையானது பாஹ்யக்கிரியை,ஆந்தரக்கிரியை என்றிருவிதமாயுள் ளது.பாஹ்யக்கிரியையாவது வெளியில் காணக்கூடியனவாகிய தஹித்தல், சலித்தல், வண்டியிழுத்தல், உழுதல்,வழக்குவிசாரித்தல் முதலிய கிரியை யாம். ஆந்தரக்கிரியையாவது உள்ளத்தில் நடக்கின்றனவாகிய விரும்பு தல், வெறுத்தல், ஊஹித்தல், ஸங்கேதித்தல், சிந்தித்தல், நிச்சயித்தல் முதலியதாகிய மனம் செய்யும் வேலையே யென்றறிக.

மனது வேலைசெய்யுமிடம் மூளையென்பதை நாமும் ஒத்துக்கொள் கின்றோம். ஆனால் மனநிற்கு மூளை நிஜஸ்தானமல்ல என்பதே,நாம் அறி யவேண்டியது. மேற்குதிசையோர் மனதின் ஸ்தானம் மூளையெனும் இட-

மே என்கின்றனர். உண்மையில் மூளையைப்போல வேறு இடமுமுண்டு. ஆனால் இவைகள் கிரியாஸ்தானங்களேதவிர மனதின் நிஜஸ்தானமல்ல வென்பதறியத்தக்கது. மனது வேலைசெய்யுமிடம் மூளையென்பது யுக்தி யனுபங்களுக்கிணங்கி யிருக்கின்றமையால், யாம் அதை யொத்துக்கொள் ளத்தடையேதுமில்லை. ஆனால் கிரியாஸ்தானத்தைக் காட்டிலும் சும்மா விருக்குமிடமாகிய நிஜஸ்தானம் வேறு, எதுவும் நியாயத்தை இங்கு அநுஸ ரிக்கவேண்டும். அப்படி அநுஸரித்துப் பார்க்கின் மனது வேலைசெய்யுமி டமாகிய மூளையெனும் கிரியாஸ்தானத்தைக் காட்டிலும், அது வேலைசெய் யாதிருக்குமிடமாகிய நிஜஸ்தானம் வேறாகவே யிருக்கவேண்டுமென்றேற் படுகின்றது. மனது வேலைசெய்யுமிடம் மூளையென்பது நம்மிருவரா லும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். ஆனால் அதன் நிஜஸ்தானம் இன்ன தென்பதை விவேகித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இனி மூளையிலேயே White matter, Grey matter, என்றிரண்டிட முள்ளது. இவைகளுள் ஏதானும் ஓரிடத்தை கிரியாஸ்தானமாகவும், மற் றோரிடத்தை நிஜஸ்தானமாகவும் கொண்டு மூளையெனும் ஓரிடமே கிரியா ஸ்தானமென்றும், நிஜஸ்தான மென்றும் சொல்லக்கூடாதோ, எனின் அல்ல. அதாவது மனது செய்யும் வேலை யிரண்டு விதமாயுள்ளது. ஸரி யாய்ச் செய்யும் வேலையொன்று, தாறுமாறாய்ச்செய்யும் வேலையொன்று. ஸரியாய் வேலைசெய்யும்போதுள்ள தோற்றம் உண்மையாகவும், தாறுமா றாக வேலைசெய்யும் போதுள்ள தோற்றம் பொய்யாகவும் இருக்கின்றது. ஸரியாய் வேலைசெய்யும்போது ஜாக்கிரத் என்றும், தாறுமாறாக வேலை செய்யும்போது ஸ்வப்பனம் என்றும் சொல்லப்படும். விழித்துக்கொண் டிருக்கும்போதுள்ள நிலைமைஜாக்கிரத் என்றும், கண் காதுமுதலிய ஸகல இந்திரியங்களும் அடங்கியும் மனதுமாத்திரம் அடங்காமல் காசிக்கு வடக் கில் ராமேச்வரமும், கங்கைக்கு வடக்கில் தாமிரபர்ணியும் இருக்கின்ற தாகவும் மரம் முதலியது பேசுகின்றதாகவும், தான் ஆகாயத்தில் ஸஞ் சரிக்கின்றதாகவும் இதுபோன்ற தாறுமாறாய் எண்ணுதலாகிய வேலை யைச் செய்தல் ஸ்வப்பனாவஸ்தையென்று மறிக.

இனி ஜாக்கிரத் காலத்திலும் ஸ்வப்பன காலத்திலும், மனது வேலை செய்வது மூளையெனும் ஒரே இடத்திலா, அல்லது வேறு வேறிடத்திலா என்றாராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். பித்தர் முதலியவர்களுக்கு விழித்து க்கொண்டிருக்கும்போதே தாறுமாறாய்த் தோன்றுதலுக்குக் காரணம் மனம் வேலைசெய்யும் ஸ்தானமாகிய மூளை கெட்டுப்போனதே என்பது எல்லோராலும் அறியப்பட்ட விஷயம். பித்தர்களுக்கு மனது ஸரியாய் வேலைசெய்யவேண்டுமானால் தக்க சிகித்ஸையைச்செய்து மூளையின் கேட் டைப் போக்கிகொள்ளவேண்டும். பித்தர்களுக்கு மனது மூளையிலேயே வேலை செய்தாலும், கிரியாஸ்தானம் கெட்டுப்போனமையால் தாறுமாறு

கத் தோன்றுகின்றது. ஸ்வப்பனகாலத்திலும் மூளையிலேயே மனதுவேலை செய்கின்றதெனின், ஜாக்கிரத்தில் போலவே ஸரியான தோற்றமே ஏற்படவேண்டும். அவ்விதமின்றி ஸ்வப்பனகாலத்தில் மாத்திரம் தாறுமாறுகத் தோன்றுகிறதற்கு நியாயமில்லை. இனி ஸ்வப்பனகாலத்திலும் மனம் மூளையிலேயே வேலை செய்கின்றதாயினும் அத்தருணம்மாத்திரம் மூளை கெட்டுப்போகின்றது எனின், பிறகு மூளையின் கேட்டைப் போக்குதலுக்குத்தக்க சிகித்ஸை யேற்பட்டே ஸகலருக்கும் ஜாக்கிரத்தில் ஸரியான தோற்ற மேற்படவேண்டும். ஆனால் உலகில் ஸ்வப்பனம் காண்போர்களெல்லோரும் ஜாக்கிரத்தில் வருவதற்குச் சிகித்ஸை செய்துகொள்ளுகிறார்கள் என்பது கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. ஆதலால் ஸ்வப்பனத்தில் மனம் வேலைசெய்யுமிடம், மூளைக்கந்நியமாயுள்ள வேறு இடமென்றே சொல்லும்படியாயிருக்கின்றது. கட்குடித்தவர்களுக்கு மனது மூளையிலேயே வேலைசெய்கின்றதாயினும் தாறுமாறாய்த் தோற்றமேற்படுவதுபோலவே ஸ்வப்பனகாலத்திலுமுள்ளது, என்பது உசிதமன்றே என்றால் உசிதமல்லவென்க. அதாவது கட்குடித்தவர்க ளெல்லோருக்கும் மனது தாறுமாறாய் வேலைசெய்கின்றதில்லை. சிலர் எவ்வளவு குடித்தாலும் புத்திகிலே தவறுமலிருக்கக்காண்கின்றோம். சிலருக்கு குடித்தபின் முன்னிலும் தீக்ஷணமாய் புத்தி வேலை செய்வதையும் காண்கின்றோம். குடித்தவர்களுக்குக் கண் காது முதலிய இந்திரியங்களும் வேலை செய்கின்றன. எவருக்கும் ஸ்வப்பனம் காணும்போது இந்திரியம் வேலை செய்வதில்லை. ஆதலின் ஸ்வப்பனம் காண்போர்களையும் குடித்தவர்களையும் ஸமமாய்ச் சொல்லக்கூடாது. ஸ்வப்பனத்தில் ஜாக்கிரத் வேலையின் ஸ்தானமாகிய மூளையைக்காட்டிலும் வேறு இடத்திலேயே மனது வேலைசெய்கின்றதாகச் சொல்லவேண்டும். White matter, Grey matter, எனும் இரண்டிடங்களுள் ஒன்றை ஜாக்கிரத்கிரியாஸ்தானமாகவும், மற்றொன்றை வேலையின்றியுள்ள நிஜஸ்தானமாகவும், சொன்னல்ஸ்வப்பனக் கிரியாஸ்தானமாது, எனின், அதற்கு தக்கவிடை சொல்லவேண்டுமென்றே; இனி அதனை யாம் சொல்லுவாம் ஜாக்கிரத் கிரியாஸ்தானம்போல் அவ்வளவு விஸ்தாரமிராவிடினும்அநேகமாய் ஜாக்கிரத்தில் பரிசயம்பெற்ற பொருளையே ஸ்வப்பனத்தில் தாறுமாறுகச் சிந்திக்கின்றமையால் மூளையினினம் போன்றதும் சிறிதாயுமுள்ள ஓர் இடமிருக்க வேண்டுமென்றேற்படுகின்றது. இனி அவ்விதமாகிய இடம் யாதெனின், அது கழுத்தின் பிற்பக்கத்துள்ள சிறுமூளை Little brain எனும் இடம் என்றறிக. அதுவே Cerebellum, என்றும் சொல்லப்படும்.

இதுவரையில் ஆராய்ச்சி செய்ததில், ஸ்தூலதேகத்திலுள்ள அணுவாகிய ஓர் ஸூக்ஷ்ம பதார்த்தமே மனதென்றும், அது ஜாக்கிரத்தில் வேலை செய்யுமிடம் மூளை யென்றும், ஸ்வப்பனத்தில் வேலை செய்யுமிடம் Cerebellum, என்னுமிடம் என்றும், மூளையும் மனதும் ஒன்றல்ல வென்றும்,

மனதிற்கு மூளை நியாயாதிபருக்கு அவரது ஆஸனம்போலுள்ளதென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. மூளையிலிருந்து சிறுமூளைக்கு, மனது எது வழியாய்ப் போக்குவரத்து செய்கின்றதெனின், மின்சாரமானது கம்பிவழியாய்ப் போக்குவரத்து செய்கின்றதுபோல நுட்பமாகிய நாடியின் வழியாய்ப் போக்குவரத்து செய்கின்றதென்க. மின்சாரமானது தான் அபிவ்யக்தமாகும் இடமாகிய நிஜஸ்தானத்திலிருந்து கம்பிவழியாய்ப் பலதூரம் சென்று, பற்பல விடங்களில் பற்பல வேலைகளைச் செய்வது போலவே, மனதும் தனது நிஜஸ்தானத்திலிருந்து நாடியின் வழியாய் Cerebellum சிறுமூளை, Brain மூளை, எனும் இடங்களில் வந்து ஸ்வப்பன ஜாக்கிரங்களைச் செய்கின்றது.

மனது வேலையின்றி சும்மாவிருக்குமிடமாகிய நிஜஸ்தானம் யாது, எனின் கிரியாஸ்தானத்திலும் நிஜஸ்தானம் வேறு என்று முற்கூறிய நியாயத்தின்படி, மூளை சிறுமூளை யெனும் இரண்டிடங்களும் கிரியாஸ்தானங்களாதலால், அவ்விடங்களுக்கு அந்நியமாகவே யிருக்கவேண்டுமென் றறியப்படுகின்றது. அந்த இடம் ஹ்ருதய கமலமேயாம். மனதிற்கு விருத்தி நிலமை, விருத்தியபாவநிலமை என்றிரண்டு நிலமைகளுள்ளன. காமம், ஸங்கற்பம், ஸந்தேகம் முதலிய மனத்தோற்றமுள்ள ஜாக்கிரஸ்வப்பனங்கள் விருத்தி நிலமை யென்றும், காமஸங்கல்பாதிகளுள் யாதுமின்றி உபசாந்தமாய்த் தூங்குதலாகிய ஸுஷுப்தியே, விருத்தியபாவநிலமை என்றும் அறிக. மனது விருத்தியிராவிடில் லயமடைந்திருக்கும். ஆதலின் நிஜஸ்தானத்தை லயஸ்தான மென்றும், இங்கு சொல்லுவது தகும். லயமாவது முன்னரும் தோற்றமுற்றுப் பின்னரும் தோற்றமுற்றுத் தற்காலத்தில் மாத்திரம் தோற்றமிரா திருத்தலே என்க. உதாரணமாக, பனிக்கட்டியானது, முந்தி திரவரூபமாயிருந்திருக்கின்றது. இனியும் திரவரூபமாகக் கூடும். ஆயினும் தற்காலம் மாத்திரம் திரவரூபம் மாறி கனரூபம் பெற்றிருக்கின்றது. ஆதலின் ஜலம் லயித்திருக்கின்றதென்பதாம்.

Phonograph எனும் சப்தாநுகரண யந்திரத்தினுருளையில் கிரஹிக்கப்பெற்ற கீதநாதமானது ஸூக்ஷ்ம ரூபமாய் லயித்திருக்கின்ற தென்பது தகும். முந்தியும் நாதரூபமாய் பிறர்காதுக்குக் கேட்கப்படும் படியான நிலமையிலிருந்து பின்னரும் பிறர்காதுக் கெட்டக்கூடிய நிலமையிலிருந்தும், இடையில் சிலகாலம் மாத்திரமே நாதரூபம் தோன்றுமல் பதிவுரூபமாயிருக்கின்ற தாதலால், அதையும் உதாரணமாய்க் கொள்ளலாம். இவ்விதமே மனதிற்கும் உள்ளதென்க மனது மூன்னரும் காம ஸங்கல்ப முதலிய உருவமாய்த் தோற்றமுற்று, பின்னரும் காமஸங்கல்பாதி வுருவமாய்த்தோற்ற முறுவதாய், இடையில் சிலகாலம் மாத்திரமே காமஸங்கல் பாதிகள் யாதுமின்றி லயித்திருக்கின்றது. இத்தகைய லயத்தை

Scanned by CamScanner

யடைந்திருக்கும்போது மனது ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருக்கின்ற தென்றும், பிறகு ஸ்வப்பன ஜாக்கிரங்களில் காமஸங்கற்பாதி வடிவமாய்த் தோற்ற முறுதலே மனது ஸ்தூல ரூபமாயிருக்கின்ற தென்றும் சொல்லலாம். அப்படி மனம் ஸூக்ஷ்ம ரூபமாய் ஸுஷுப்தியி லடங்கியிருத்தலே, லயம் என்றும் சொல்லுவதாம். ஆதலால், நிஜஸ்தானம், ஸுஷுப்தி ஸ்தானம், லயஸ்தானம், ஸூக்ஷ்ம ஸ்தானம் எனும் சொற்கள் ஒரே அர்த்தத்தையுடையன வென்றறிக.

ஹ்ருதய கமலமாவது,கேவலம் ரக்தம் நிறைந்துள்ளவிடம். அது சற்றேறக்குறைய தாமரைமொக்குப் போலுள்ள மாம்ஸகண்டம். இவ்விதமிருக்கினும், அந்த இடமானது நாடியின்வழி சென்று மனது ஸூக்ஷ்மமாய் லயித்திருக்கத்தக்க இயல்புடையது. ஹ்ருதயகமலத்திலிருந்து பற்பல நாடிகள் வெளிப்படுகின்றன. அந்நாடிகள் பற்பல அவயவங்களில் சென்றிருக்கின்றன. மூலை, சிறுமூலை எனும் இரண்டிடங்களிலும் மனது பற்பலவாறாய் காமஸங்கல்பாதி விருத்திகளாய்த் தோற்றமுற்று நடித்தலாகிய, ஜாக்கிர ஸ்வப்பனங்களில் உழன்று. பின்னர் ஹ்ருதயகமலத்திற்கு நாடியின் வழியாய் வந்து, அடங்கிவிடுகின்றது. அந்த ஸமயம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. இன்னதென்று சொல்லக்கூடாத அலௌகிகமாகிய ஓர்ஸுக முள்ளது.

இனி ரக்தநாடிகள் நிறைந்துள்ளதாகிய ஹ்ருதயகமலம் எனும் இடத்தில் மனம் அடங்குகின்ற தென்பது யுக்திக்கொவ்வுகின்ற தாயில்லையே; அதனையெப்படி ஒத்துக்கொள்ளுவது எனின், அதாவது, உலகில் நமது புத்தியின் யுக்திக்கெட்டவில்லை யென்பதுகொண்டு ஓர் விஷயத்தை மறுப்பது உசிதமல்ல. பெரிய விருக்ஷமானது, கண்ணுக்கு நன்றாய்ப்புலப்படாத அதிஸூக்ஷ்மமாகிய விதையில் அடங்கியிருக்கின்ற தென்பது நம்மால் நிச்சயமாய் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் விஷயமே. ஆயினும் அவ்வளவு பெரும் விருக்ஷம் இவ்வளவு சிறியவிதையில் அடங்கியிருக்கின்ற தெவ்விதமென்று யோஜித்துப் பார்ப்போமாஞல் அது நமது புத்தியின் யுக்திக்கு நன்றாய் எட்டவில்லை. ஏதோ சக்திரூபமாய் இவ்விதையில் மரம் அடங்கியிருக்கின்றதென்று வாசாமாத்திரமாகவே சொல்லவேண்டியதாகின்றது.

யோகிவாய்ப்பட்டு கர்ப்பகோசம் சென்றது ஓர் சிறு துளியே. உட்புகும்போது அதிஸூக்ஷ்மமாய் உள்ளதாயினும், வெளி வரும்போது தலை, உடல், கை, கால்முதலிய அவயவங்களோடு கூடி, ஸ்தூலமாயிருத்தல் நம்மால் காணக்கூடியதே. உள்செல்லும்போது அதிஸூக்ஷ்மமாயிருந்த, நிரவம், வெளிவரும்போது இவ்விதம் அங்க ப்ரத்யங்கங்களோடு வந்தெவ்விதமெனின், அது யுக்திக்கெட்டவில்லை. ஏதோ ஸ்வபாவமென்றே சொல்லவேண்டிய தாகின்றது. Oxygen ஆக்ஸிஜன் Carbon கார்பன்

Scanned by CamScanner

ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து கெமிகல் ஆக்ஷன் Chemical Action எற்பட்டு ஜ்வாலைரூபமான ஸ்தூலத்தன்மையை அக்கினி பெறுகின்றது. ஜ்வாலை ரூபமாகிய ஸ்தூலத்தன்மையைப் பெறுதற்குமுன் கட்டையிலும் ஆக்ஸிஜனிலும் அக்கினிகாரண ரூபமாயிருக்கின்றது என்பது உசிதம் இவ்வளவு பிரகாசமாயுள்ள ஜ்வாலை இக்கட்டையிலும் ஆக்ஸிஜனிலும் எப்படி அடங்கியிருந்ததெனின், அதுவும் நமது புத்திக்கு யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. பழத்திற்குக்காயும், காய்க்குப்பிஞ்சும், பிஞ்சுக்குப்பூவும் காரணமென்பது எவருமறிந்த விஷயம். காரணத்திலில்லாதது காரியத்தில் வாராது என்பது நியாயவித்தமாதலின், பழத்திலுள்ள விசேஷத்திற்கு பூவிலுள்ள விசேஷம் காரணம் என்பதில் ஆக்ஷேபத்திற் கிடம்யாதுமில்லை. ஆதலால் பழத்திலுள்ள அற்புதமாகிய தித்திப்பு பூவிலுமிருக்கின்றதென்றே யொத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகின்றது. பூவிலோ அம்மாதுர்யம் காணப்படுகின்றதில்லை யாயினும், அதில் அடங்கியே யுள்ளதென்பது நியாயவித்தம். அப்படிப்பட்ட மாதுர்யம் பூவில் எப்படி அடங்கியிருக்கின்றதெனின், அதுவும் யுக்திக்கெட்டுவதில்லை. யுக்திக்கெட்டாததாயினும் நியாயவாயிலாக ஒத்துக்கொள்ள்வேண்டிய விஷயங்கள் உலகில் எண்ணிறந்தனவா யிருக்கின்றன. விதையில் மரமும், ரேதஸில் புருஷனும், கட்டையில் அக்கிநிஜ்வாலையும், பூவினில் தித்திப்பும் அடங்கியிருத்தல், மனதிற்கெட்டா விடினும் எப்படி ஸ்வபாவமென்று சொல்லவேண்டிய தாயுள்ளதோ, அப்படியே ஹ்ருதயகமலத்தில் மனம் ஒடுங்கியிருக்கக்கூடிய ஸ்வபாவமுள்ளது என்பது உசிதமென்றறிக.

மனம் ஹ்ருதயகமலத்தில் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஒடுங்கியிருக்கின்றதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகின்றோம். இனி அவ்விதம் மனம் ஒடுங்கிய ஸமயத்தில் மிஞ்சியுள்ளது யாது? எனின் சொல்லுவாம். உலகில் காரணமிராவிடில் காரியமில்லை; காரணமிருந்தே காரியம் ஏற்படவேண்டியது; என்பது நியதமே. உதாரணமாக, மண், பொன் முதலிய காரணமின்றி குடம் முதலியதேற்படுகின்றதில்லை. நெருப்பின்றி புகையில்லை. காரணம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படாவிடினும் அதன் காரியத்தைக்கொண்டு அனுமானித்தறியக்கூடும். தூரத்தில் புகையை மாத்திரம் கண்டு, நெருப்பு அங்குள்ளதென்று அனுமானிக்கலாம். வீட்டிற்குள் இருக்கும் போது இடிச்சத்தம் கேட்கப்படுகின்றதை மாத்திரம் கொண்டு ஆகாயத்தில் இத்தருணம் மேகமுள்ள தென்றறியலாம். இவ்விதமேயன்றி, காரணமிராமல் காரியமுள்ளதெனபதை எவரும் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார். ஆதலால் காரணமின்றி காரியம் ஏற்படாது என்பது, நியாயவித்தமே யென்றறிக.

ஸ்மரணத்திற்கு(நினைவிற்கு) உள்ளகாரணம் அனுபவமேயாம். பூர்வம் எதனையாகிலும் கேள்வியாலாவது பார்வையாலாவது அனுபவித்திருந்தால் பிறகு அது நினைவிற்கு வரும். காசியெனும் நகரத்தை நினைத்தோ

மானுல் பூர்வம் அங்ஙகரை, பார்வையாலாவது, கேழ்வையாலாவது அனுப விக்திருந்திருக்க வேண்டும் என்பது நிச்சயமே. நெருப்பின்றி புகையில்லை என்பதுபோலவே அனுபவமின்றி ஸ்மரணமில்லை என்பதும் என்க.

ஸுஷுப்தி நீங்கியதும் ஸகலரும் இதுகாரும் நான் ஒன்றும் தெரி யாமல் ஸுகமாய்த் தூங்கினேன் என்கின்றனர். ஒருவருக்கு அல்லது இருவருக்கு மாத்திரம் இப்படியில்லை. ஸ்வப்பனம் காணுமல் நல்ல நித் திரை செய்த ஸகல மனிதர்களுக்கும் தூங்கி யெழுந்ததும் ''ஒன்றும்தெரி யாமல் ஸுகமாய்த் தூங்கினேம்'' என்று எண்ணம் எற்படுதல் அனுபவ விக்தம். பூர்வம் இப்படி யிருந்ததாகப் பின்னர் எண்ணுகின்றமையால் அது ஸ்மரணமே என்றறிக. ஆதலால் ''ஒன்றும் தெரியாமையையும், ஸுகத்தையும் ஸ்மரிக்கின்றனர் என்பதே உண்மை. ஒன்றும் தெரியாமை யாவது அஜ்ஞானம் என்னலாம். அஜ்ஞானமும் ஸுகமும் தூங்கி யெ ழுந்ததும் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றமையால், அந்த ஸ்மரணத்திற்குக் காரண மான அஜ்ஞானனுபவம், ஸுகானுபவம் ஆகிய இரண்டும், ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டு மென்றே நிர்மானிக்கப்படுகின்றது. இவ்விதம் நியாயவாயிலாக ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால்,ஸுஷுப்தி ஸமயத் தில் அஜ்ஞானம், ஸுகம் ஆகிய இவ்விரண்டும் அனுபவிக்கப் பட்டிருக் கின்றமையால் மனம்வேலையின்றி ஒடுங்கியுள்ளதாகிய ஸுஷுப்தி கால த்தில் மிஞ்சியுள்ளது, அஜ்ஞானம் ஸுகமெனும் இவ்விரண்டேயாம்.

இனி அஜ்ஞானம் என்று தனியாய் ஒன்றுள்ள தென்பதை என் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்? மனதிற்குவேலை ஒன்றுமிராதிருத்தல் மாத்தி ரமே அவ்விதம் எண்ணப்படுகின்றதென்று சொல்லக்கூடாதோவெனின், அல்ல என்க. அவ்விதமானுல் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஸுகமாத்திரம் உள்ளதென்றேற்படும். அப்படியானுல் ஸுகமாத்திரமாகவே யிருந்தேன் என்று, எல்லோரும் எண்ணவேண்டியதாகுமன்றி, ஒன்றும் தெரியாமல் சுகமாய்த்தூங்கினேனென்று எண்ணுதற்கு நியாயமில்லாமற்போகின்றது. அன்றியும் அஜ்ஞானமென்பதை ஒத்துக்கொள்ளாவிடில், நான் இது வரையில் நன்முயறிந்துகொண்டு ஸுகமாய்த் தூங்கினேன், என்றே எல் லோருக்கும் ஸ்மரணம் ஏற்படவேண்டும். அதுவோ, உலகில் அனுபவத் திற்கு விரோதம். ஆதலால்,ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில், மனம் மிக்கஸூக்ஷ்ம ரூபமாய் ஹ்ருதயகமலத்தில் ஒடுங்கிப்போகவே, மிஞ்சியுள்ளது அஜ்ஞான மும் ஸுகமுமேஎன்றறிக.

இவ்விதம் ஸுஷுப்தியில் மிஞ்சியுள்ளதாகிய அஜ்ஞானமே காரண சரீரமென்றும், அவித்தை யென்றும், ஆணவமென்றும், ஆவரணமென் றும், இருளென்றும், பாசமென்றும், மலமென்றும், தமஸ் என்றும் சொல் லப்படுகின்றது. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், ஸ்வப்பனம் காணும் போதும் மனநின்வேலையாகிய சித்தவிருத்தியுள்ள தாதலால், மழையோ

சையோடுகூடிய காற்றுரூபை போலவே, அனுபவிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றதில்லை. மழையோசை யடங்கியதும் காற்றுரூபை மாத்திரம் வியக்தமாய்க்கேட்கப்படுகின்றது போலவே, சித்த விருத்திகளடங்கிய ஸுஷுப்தியில் மாத்திரம் அஞ்ஞானம் அனுபவிக்கப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. இவ்விதம் மனது வேலையாதுமின்றி லயித்து,ஸுகமாத்திரமாயுள்ள இடம் ஹ்ருதயகமலம். ஆதலால் மனதிற்கு ஹ்ருதயகமலமே, நிஜஸ்தானம் என்னப்படுகின்றது. உதாரணமாக, நியாயாதிபதியின் (ஜட்ஜியின்) இருப்பிடம் யாது எனின், அவர் வேலையில்லாமலிருக்கும் வாஸஸ்தானமாகிய வீட்டைச்சொல்லுவார்களே யன்றி, அவர் நீதிவிசாரிக்கும் ஆஸனத்தைச் சொல்லுவார்களில்லை. இதுபோலவே, மனதின் ஸ்தானம் யாதெனின், அது விருத்திகள் யாதுமின்றி யொடுங்கிச் சும்மாவிருக்குமிடமாகிய ஹ்ருதயகமலத்தைச் சொல்லவேண்டுமேயன்றி, அது வேலைசெய்தல்லற்படும் Cerebellum சிறுமூளையெனு மிடத்தையாவது Brain மூளையெனும் இடத்தையாவது சொல்லுதல் உசிதமல்ல வென்றறிக.

பயிரிடும் குடியானவன் வயலில் நெடுநேரம் வரையில் உழுதல்வெட்டுதல் முதலியவேலைகளைச் செய்தலுத்து, ப்பின்னர் அங்கிருந்து தனதிருப்பிடம் நோக்கிவர, அப்படிவரும்போதும் கலப்பை மண்வெட்டி முதலியவைகளைச் சுமப்பதனலும், தாறுமாறாய் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரியும் மாடுகளைத் தன்வசப்படுத்தி ஓட்டும் நிமித்தம், அவைகளின் வழிசென்றுழலுவதாலும், மிக்கவருந்தி, க்கடைசியில் வீடுவந்து படுத்துக்களைப்பாறுதல் போலவே, மனது ஜாக்கிரத்தில் மூளையிலிருந்து கொண்டு இந்திரியங்களோடு ஸம்பந்தித்து, விஷயங்களில் சென்றுழன்று,சிரமமடைந்து தான் சும்மா இருந்துலயிக்கும் ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதயகமலத்தை நோக்கிவர, அப்படிவரும்போதும் ஸ்வப்பன ஸ்தானமாகிய ஸரிபெல்லத்திலிருந்து தாறுமாறுகிய சிந்தனைகளால் மிக்க உழன்று பின்னர் நாடிமார்க்கமாய் ஹ்ருதயகமலம் வந்தடைந்து, லயித்திருக்கின்றது.

இவ்விதம் நிஜஸ்தானத்திலிருந்து கிரியாஸ்தானங்களுக்கும், கிரியாஸ்தானங்களிலிருந்து நிஜஸ்தானத்திற்கும், போக்குவரத்து செய்கின்றமையால் மனதிற்கு ஸ்தானம் மூன்று. ஆயினும் கிரியாஸ்தானங்கள் இரண்டாம். நிஜஸ்தானம் ஒன்றும். மூளையும் சிறுமூளையும் கிரியாஸ்தானங்கள். ஹ்ருதயகமலமே நிஜஸ்தானம். நித்திரை காலத்தில் மாத்திரம் தலை தொங்குதலைக் கவனித்தாலும், மனது அத்தருணம் மூளையிலில்லை, என்று (விளங்குகின்றது) ஊஹிக்கக்கூடியது. திடீரென யாதாலும் பயம்நேர்ந்தகாலத்தில், ஒன்றும் தோன்றுமல் ஸ்தம்பம் போலாவதற்குக்காரணமும், மனது திடீரென தனது ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதயகமலம் செல்லுதலே, என்பதும் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. இவ்விதம் மனதின் நிலமை என்பது நம்முன்னோர்களால் பன்னெடுங்காலமாய் அறியப்பட்டு வந்தவிஷயம். இவ்விதமாகிய உண்மையே,

உதொஷமொஷியாயுகூம் ஹூததூமொஊகெ ஷ்ரிதம்।
நெதெ ஜாமரணம் கணெ ஷவ ஹுவிஹுதுஷவுஜெ॥

என்பதாதி வாக்கியங்களா லுபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வித மிருக்க, மேற்குத்திசையோர் மனதின் ஸ்தானம் மூளையொன்றே என்றதற்குக்காரணம், அவர்கள் ஜாக்கிரத்கால மொன்றையே பரிசோதித்தவர்களென்பதாம். அவர்கள் உலகவியாபாரமொன்றையே முக்கியமாய்க்கொண்டு ஸ்தூலபதார்த்தங்களாகிய பௌதிகப்பொருள்களையே நன்கு உழைத்து, பரிசோதித்தவர்கள். உலகவியாபாரம் ஜாக்கிரத் அவஸ்தையிலேயே நடந்தேறுவதாதலால், ஜாக்கிரத்தையே அவர்கள் பரிசோதிக்கவேண்டிய தவசியமாயிருந்தது. ஜாக்கிரத்தை பரிசோதித்த வரையில் மனது வேலை செய்யுமிடம் மூளையே என்றறிந்து கொண்டனர். ஜாக்கிரத்தை பரிசோதித்ததுபோல ஸ்வப்பனத்தையும், ஸுஷுப்திபையும், பரிசோதிக்கவேண்டியிருத்தல் அவசியமாயேற்பட்டிருக்குமாஞல் அதன் ஸ்தானத்தையும் அறிந்துகொண்டிருப்பார்கள். ஸ்வப்பன ஸுஷுப்தி காலங்களில் மனதின் நிலைமையை இன்னவித மென்றறிதலால், அவர்களுக்காகவேண்டிய காரியம், யாது மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

நமது வேதசாஸ்திரங்களிலோவெனின், ஜாக்கிரத்தில் ஒருகூணத்தில் பலவிதமாய்த் திரியும் சித்தவிருத்திகளுக்கும், ஸ்வப்பனத்தில் தாறுமாருகவோ, ஸரியாகவோ, தோன்றியடங்கும் சித்த விருத்திகளுக்கும், ஸுஷுப்தியில் சித்த விருத்தி யாது மின்றியொடுங்கிவிடவே, மிஞ்சியுள்ள அஞ்ஞானத்திற்கும் ஸாக்ஷியாய், விளங்கும் நித்தியஞானஸ்வரூபவஸ்துவை யறிந்தனுபவித்தலே, ஜனனமரணப் பிணியை நீக்குதலுக்குபாயமென்று சொல்லப்படுகின்றமையால், நம்முன்னோர்கள் அவ்விதம் பரமாத்ம வஸ்துவையறிதற்கென முயற்சிக்க, மனதின் மூன்றுவிதமாகிய நிலைமைகளையும், அவ்வவஸ்தைகளில் நடத்தல்லற்படும் ஜீவனின் நிலைமைகளையும் அறியவேண்டி யிருத்தலையால், பௌதிகப்பொருளில் சிறிதும் மனதைச்செலுத்தாமல் உலகவியாபாரத்தை, துச்சமாய்த்தள்ளி உண்மையனுபவம் பெற்றுள்ள ஸத்குருவை, தேடிக்கண்டு சரணமடைந்து, அவர்களுபதேசித்த வண்ணம் பலகாலம் அப்பியஸித்து, தன்னியர்களாயிருந்தனர். ஆதலின், நம்மவர்களுக்கே இவ்வுண்மை நன்றாய் அறியப்பட்டிருந்தது. ஆனால் தற்காலத்தில் நம்மவர்கள் அதிகமாய் ஆத்ம மனஸ்தத்துவம், உலகவியாபாரம், எனுமிவ்விரண்டு விஷயங்களுள் ஒன்றிலும் ஆராய்ச்சி செய்யாமல், இரண்டும் கெட்டவர்களாய், காமக்குரோதமாத்ஸர்யாதி வசர்களாய்க் கெட்ட சிந்தனைகளாலும், கெட்ட நடவடிக்கைகளாலும், அரிய இப்பிறவியை வீணுக்கிக்கொண்டு, அல்லற்படுதற்கே ஆளாகின்றனர். இது பற்றி இனி எடுத்தக்கொண்ட விஷயத்தில் நாடுவாம்.

மனது செய்யும் வேலை யாதென்பதைப் பற்றிச் சற்று விவேகிப் பாம். அதாவது, ஒரு மனிதனே சற்று நேரம் ஸூத்திரதாரனுகவும், சற்று நேரம் அரசனுகவும், சற்றுநேரம் ரிஷியாகவும், சற்றுநேரம் நடன மாதாகவும் நடிப்பதுபோல, மனமே சற்றுநேரம் காமரூபமாயும், சற்று நேரம் ஸங்கற்பரூபமாயும், சற்றுநேரம் ஸம்சயரூபமாயும், சற்றுநேரம் சிரத்தைரூபமாயும், சற்றுநேரம் தைரிய ரூபமாயும், சற்றுநேரம் பயரூப மாயும், சற்றுநேரம் லஜ்ஜை ரூபமாயும், சற்றுநேரம் விஷயாகாரமாயும், சற்றுநேரம் லோபரூபமாயும், சற்றுநேரம் குரோதரூபமாயும், சற்றுநேரம் மாத்ஸர்யரூபமாயும், சற்றுநேரம் பக்திரூபமாயும், சற்றுநேரம் துக்க ரூப மாயும், இவ்வாறு பற்பல வுருவங்களாய்த் தோன்றுகின்றது.

மனம் எந்தெந்தப் பொருளில், கண் முதலிய இந்திரியங்களின் வழி யாய் ஸம்பந்திக்கின்றதோ, அந்தந்தப் பொருள் வடிவமாகவே பரிணமிக் கின்றது, அங்ஙனம் ஏற்படும் பரிணமமே விருத்தி யென்னப்படும். கூணம் பெண்டீர் வடிவமாயும், கூணம் புதல்வர் வடிவமாயும், கூணம் புதல்வி வடிவமாயும், கூணம் செல்வவடிவமாயும், கூணம் கல்வி வடிவமாயும், கூணம் வீடு வடிவமாயும், கூணம் வாஹனவடிவமாயும், கூணம் பக்ஷ்ய வடிவமாயும், கூணம் பந்து வடிவமாயும், கூணம் மித்திரவடிவமாயும், கூணம் சத்து நவடிவமாயும், கூணம் நகரவடிவமாயும், கூணம் மலைவடிவ மாயும், கூணம் ஸமுத்திர வடிவமாயும், கூணம் வனவடிவமாயும், கூணம் நதிவடிவமாயும், கூணம் தடாகவடிவமாயும், கூணம் விமானவடிவமாயும், கூணம் ஆடை வடிவமாயும், கூணம் ஆபரணவடிவமாயும், கூணம் ராஜ் ஜியவடிவமாயும் மனமே பரிணமிக்கின்றது. உண்மையை யோஜித்துப் பார்க்கின் மனக்கற்பனைக் கந்நியமாய் ப்ரபஞ்ச வியாபாரம் யாதுமில்லை யென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. அழகிய மங்கையானவள் வைராக்கிய முடைய ஸந்நியாஸியின் பார்வைக்குப் பிணமாயும், புலிக்கு நல்ல உண வாயும், காமுகனுக்கு காமஸாதனமாகிய ஸ்திரீரத்னமாகவும், தத்துவ ஞா னிக்குத்தோல், சதை, மாம்ஸம், ரத்தம், எலும்பு, மலம், மூத்திரம், கேசம், நகம் எனும் இப்பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையாகவும், காணப்படுகின்றுள். காணப்படும் பொருள் ஒன்றேயாயினும் கண்போர்களின் மனக் கற்பனை யின் வைசித்திரியத்தாலன்றே வேறு வேறு பொருளாய்த் தோன்றுகின் றது. எப்பொருளுமில்லாத ஸ்வப்பனத்தில் ஓர் கொடிபோதில் அபார மாகிய ராஜ்ஜியபாரமும், அளவிறந்த துக்கமும், அனுபவிக்கப்படுகின் றதே. அத்தனையும் மனதின் கற்பனையைத் தவிர வேறு யாதாவு முண்டா?

மனக்கற்பனை யாதுமில்லாத ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ரபஞ்ச வியா பாரம் யாதாவது தோன்றுகின்றதா? இல்லை யன்றே. மனச்சேஷ்டை யில்லாத நித்திரையில் எந்த வஸ்துவிலாவது விருப்பமாவது வெறுப்பாவ துண்டா? இவன் சத்துரு, இவன் மித்திரன், நான் பணக்காரன், நான்

ஏழை, நான் வித்துவான், நான் மூடன், நான் சுகி, நான் துக்கி, இது சீதம், இது உஷ்ணம், இது நல்லது, இது கெடுதி, இவள் எனது காமினி, இவள் என் பெண்டீர், இவன் எனது கணவன், இவன் நமது புதல்வன், இவள் நமது பெண், இது எனது பொருள், இது எனது பாக்கியம், இது எனது வேலை, இவனை சிக்ஷிக்கவேண்டும், இவனை ரக்ஷிக்க வேண்டும், இவன் மேன் குலத்தோன், இவன் கீழ்குலத்தோன் என்பது முதலிய எண்ணிறந்த வ்யவஹாரங்களுள் யாதானும் ஒன்றுண்டா? யாதுமில்லையன்றே. ஆராய்ந்து பார்த்தால் கண்ணுக்கெட்டாததும் மிக்க நுட்பமுமாயுள்ளதாகிய இம்மனதின் கற்பனையாலேயே அபாரமாகிய இந்த ப்ரபஞ்ச வியாபாரங்கள் ஸகலமும் நடந்தேறுகின்றன, என்பது நன்றாய் விளங்குகின்றதன்றே. ஓர் க்ஷணத்தில் பலகோடி ப்ரபஞ்சமாய் உதித்தொடுங்குதலாகிய மனதின் ஆற்றலைக் காட்டிலும் ஆச்சரியகரம் உலகில் யாதிருக்கின்றது? இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டியில் மனக்கற்பனை யாதுமில்லாமையால் உலகவியாபாரம் யாதுமில்லை. ஜாக்ரத்ஸ்வப்பனங்களில் மனக்கற்பனையிருக்கின்றமையால் ஸகல ப்ரபஞ்ச வ்யவஹாரங்களுமேற் படுகின்றன.

உலகில் எந்த வஸ்துவைக் கவனித்தாலும் அதற்கோர் காரணமிருந்தேயுண்டாயிருக்கின்றதென்று விளங்குகின்றது. காரணமில்லாத வஸ்து உலகில் யாதுமில்லை காரியம் காரணத்தாலேயே ஏற்பட்டிருத்தல் நியதமாயுள்ளது இந்த நியமப்படிக்கு, மனதிற்கும் ஓர்காரணமிருக்கவேண்டுமன்றே. மண்ணால் குடமும் பொன்னால் ஆபரணமும் மரத்தினால் வாஹனமும் உண்டாகின்றதைக் காண்கின்றோம். இதுபோல் மனதிற்குள்ள காரணம் யாது ? எனின் அதனையிவ்விதமறிக.

காரியத்திற்குத் தக்க காரணமிருக்கவேண்டுமேயன்றி காரியம் ஓர்விதமாயும் காரணம் மற்றோர்விதமாயும் இருக்கின்றதில்லை. மண் குடத்திற்கு மண்ணும், பொன் குடத்திற்குப் பொன்னும், மாமரத்திற்கு மாங்கொட்டையும், ஆலமரத்திற்கு ஆலம் விதையும் காரணமென்பது யாவராலும் அறியப்பட்ட விஷயம் மனம் ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவேயன்றி ஸ்தூல வஸ்துவல்ல. மனது, கண் முதலிய இந்திரியங்களால் அறியக்கூடாததாலால், ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவேயாம் எது ஸ்தூலவஸ்துவோ அது கண்முதலிய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகும். சரீரத்தை எவ்வளவு பரிசோதித்தாலும் தோல், சதை, மாம்ஸம், எலும்பு முதலியவைகளே காணப்படுகின்றனவன்றி மனது காணப்படுவதில்லை. மனது என்பது ஓர் சக்திபோலுள்ளதென்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட நுட்பமாகிய மனது எனும், ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவின் காரணமும் ஸூக்ஷ்மமாகவே யிருக்கவேண்டும். ஸ்தூல வஸ்துவுக்கு ஸ்தூலமாகிய காரணம், ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவுக்கு ஸூக்ஷ்மமாகிய காரணமென்பது உசிதமன்றே. ஆதலால் மனதினது காரணம் ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவே என்று ஏற்பட்டது.

Scanned by CamScanner

இனி, அது எந்த வஸ்துவென்று விவேகிக்க வேண்டும். ஆதலால், அதில் சிறிது நாடுவோம். உலகில் அம்சமானது, அம்சியையே நாடிக் கொண்டிருக்கும் என்பது இயல்பு. காரியம் அம்சமும், காரணம் அம்சியுமென்பது அறிக. மண், கல் முதலியன அம்சங்களென்றும், அவைகளின் அம்சி பிருதிவி என்னப்படும் பூமியென்றும், மழைத்துளி முதலியன அம்சங்களென்றும், அவைகளின் அம்சி பூமியிலுள்ள ஜலம் என்றும், தீபஜ்வாலை முதலியன அம்சங்களென்றும், அவைகளின் அம்சி பரிதாகிய அக்கிநி மண்டலம்(ஆதித்தலோகம், அக்கிநிலோகம் முதலியது) என்றும், மூச்சுக்காற்று அம்சமென்றும், அதன் அம்சி வெளியிலுள்ள வாயு என்றும், அறியத்தக்கது.

மண், கல் முதலியவைகளை உயர எறிந்தால், அவைகள் மேலே போய்க்கொண்டே யிருக்கின்றனவல்ல வேகமுள்ள மட்டும் மேலே சென்று, பிறகு கீழே விழுகின்றது. நமது பிரயத்தினத்தால், அம்சியை விட்டு அம்சங்களைப் பிரியச் செய்தாலும், அவை தமது இயற்கையாகிய "அம்சம் அம்சியை நாடும்" எனும் நியமத்தினால், பூமியையே வந்தடைகின்றன. மழைத்துளி முதலியது, பூமியில் விழுவதோடு மாத்திரம் நின்று விடுகின்றதில்லை. பள்ளமுள்ள பக்கங்களிலும், பூமிக்குள்ளும், செல்லுகின்றதாய், அம்சியாகிய ஜலம் உள்ள இடத்தையே நோக்குகின்றது. தீபஜ்வாலை முதலியதை எவ்வளவு தந்திரம் செய்து தகைந்தாலும், அது மேலேக்கிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. குறுக்குமுகமாகவாவது, கீழ்முகமாகவாவது, நோக்குவதில்லை. ஆதலால் அதன் இனமாகிய அம்சி, மேலே யிருக்கின்றதென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஆகாசம், அவுட்டு முதலிய வாணங்களும் தம்மிடம் அக்கிநி யம்சம் உள்ளவரையில் மேலே சென்று, அவ்வம்சம் வெளிப்பட்டதும் கீழே விழுகின்றன. மூச்சை எவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தகைந்து ச்வாஸபந்தனம் செய்யினும், அது அவ்விதமே நிற்கின்றதில்லை. வெளியில் தானுகவே வந்து சேருகின்றது. இந்த உதாஹரணங்களை யெல்லாம் கவனித்தால், எந்த வஸ்து எதையே நாடுகின்றதோ, அந்த வஸ்துவுக்கு அதுவே அம்சி, என்பது நியமம் என்றறியப்படுகின்றது. மனது எப்போதும் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் எனும் வெளிப்பொருள்களையே நாடுகின்றது. கண், காது முதலிய இந்திரியங்களின் மூலமாய் வெளிவஸ்துக்களை அடைந்தறிகின்றது. அவ்வாறில்லையாயின், உள்ளிருந்து மனது வெளி வஸ்துக்களையே சிந்திக்கின்றது. ஸுஷுப்தி மூர்ச்சை தவிர மற்ற ஸமயங்களில், பிரபஞ்ச நாட்டத்தை விடுத்து, ஓர் க்ஷணமும் ஓய்வு, பெறுகின்றதில்லை. அம்சம் அம்சியையே நாடும் எனும் நியமத்தைக் கவனித்தால், மனதின் அம்சியானது பஞ்ச பூதங்களே என்றேற்படுகின்றது. பிரபஞ்சப் பொருள்களெல்லாம் பஞ்சபூதங்களிலேயே அடங்கியிருக்கின்றமையால், மனது எப்போதும் பஞ்ச பூதங்களையே நாடுகின்றதென்று சொல்லுவது உசிதம். மனது

பஞ்ச பூதங்களாலேயே நாடிக்கொண்டிருக்கின்றமையால், அதன் அம்சி பஞ்ச பூதங்களே யென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

மனது ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவாதலால், அதன் காரணமும் ஸூக்ஷ்மவஸ்துவாகவே இருந்திருக்கவேண்டும், என்றும், மனது பஞ்ச பூதங்களாகிய பிரபஞ்சங்களாலேயே நாடிக்கொண்டிருக்கின்றமையால், அதன் காரணம், பஞ்ச பூதங்களாகவே இருக்கவேண்டு மென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இனி பஞ்சபூதங்கள் ஸ்தூலங்களன்றே; ஸூக்ஷ்மமாகிய மனதிற்கு ஸ்தூல காரணம் உள்ளதென்பது உசிதமோ, என்று சங்கை எற்படக்கூடும். ஆதலால், இவ்விஷயத்தில் சற்று புத்தியைச் செலுத்த வேண்டும்.

உலகில் எந்த வஸ்துவை நோக்கினாலும், அது ஸூக்ஷ்ம நிலமையிலிருந்தே, பிறகு ஸ்தூல வஸ்துவாயிருக்கின்றதென்பது, நன்றாய் விளங்குகின்றது. உதாஹரணமாக, கண்ணுக்குப் புலப்படாத சிறுவிதையிலிருந்து பெருங்கூட்டமிருக்கத்தக்க நிழலைத்தருவதாகிய ஆலமரமுண்டாகின்றது. அவ்வளவுபெரிய ஆலமரமானது, அச்சிறு விதையில் பூர்வம் எப்படி அடங்கியிருந்தது எனின், சக்திவடிவமாயிருந்து, பிறகு மூலையாகிய ஸூக்ஷ்மவடிவம்பெற்று, ப்பிறகு ஸ்தூல விருக்ஷமாகின்றதென்க. அவ்விதமே அக்கினியும், ஜ்வாலரூபமாகிய ஸ்தூலத்தன்மையைப்பெறுவதற்கு முன், காரணரூபமாயிருந்து, பிறகு ஆக்ஷிஜன் Oxygen கார்பன் Carbon எனும் இரண்டும் சேர்ந்து கொஞ்சம்உஷ்ணம் உண்டாகும்போது ஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்து, பிறகு Chemical Action ஏற்பட்டு, ஜ்வாலரூபமாகிய ஸ்தூலத்தன்மையைப்பெறுகின்றது. இவ்விதம் உலகிலுள்ள எந்த வஸ்துவைப்பற்றி யோஜித்தாலும் ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் எனும் மூன்று நிலமை பெற்றுள்ளதென்பது நன்றாய்ப் புலப்படுகின்றது. இந்தநியாயத்தைச் சற்று இப்பிரபஞ்சத்திலும் பொருந்தப் பார்க்கவேண்டும். உலகினில் நம்மால் காணப்படுவது, பிரிதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் எனும் ஐம்பூதங்களே. ஸமுத்திரம், ஏறி, தடாகம், நதி, மலை, காடு, நாடு, நகரம், மனிதர், பறவை, மிருகம், ஊர்வன முதலிய ப்ராணிகளின் தேஹம் முதலிய இப்பொருள்களின் கூட்டமாகிய உலகத்தை பரிசோதித்தால் மண், ஜலம், தீ, காற்று, வெளி என்னும் பஞ்சபூதங்களுக் கந்நியமாய் யாதுமில்லையாதலால், பஞ்சபூதத்திலேயே உலகம் அடங்கியிருக்கின்றது என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

இவ்விதங்களாகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும், பூர்வம் ஸூக்ஷ்ம நிலமை, காரணநிலமை எனும் இரண்டு நிலமைகளிருந்திருக்க வேண்டுமன்றே. காரண ஸூக்ஷ்ம நிலமைகளைப் பெறாமல் ஸ்தூல நிலமை ஏற்படுவதில்லையென்று, பூர்வம் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால், இதில் சங்கை செய்வதற்கிடமில்லை ஆதலால், ஸ்தூலங்களாகிய பஞ்சபூதங்களுக்கு ஸூக்ஷ்ம காரண நிலமைகளுள்ளன வென்பதை, யொத்துக்கொள்ள வேண்டிய தவ

சியமாகின்றது. அவ்விதம் பூதங்களுக்குள்ள காரண நிலமையே பிரளய மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸூக்ஷ்ம நிலமைபெற்றுள்ள பஞ்சபூதங்களே மனதினது காரணமாம். மனது விமர்ச சக்தியுள்ளதாயிருக்கின்றமையால், ஸத்துவகுணமமைந்திருக்கின்றதென்றும் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், ஸூக்ஷ்ம நிலமைபெற்றுள்ள பஞ்சபூதங்களின் ஸத்துவாம்சங்களால், மனதுண்டாகிய தென்பதே யுக்திக்கும் ஒவ்வுகின்றது. இவ்விதம் ஸூக்ஷ்ம பூதங்களைத்தவிர, மற்றதனேயாவது மனதினது காரணமென்றுவது, மனதிற்கு காரணமேயில்லை யென்றுவது சொல்லுதல், எவ்விதத்திலும் ஒவ்வாதென்றறிக. ஆதலால் மனதினது காரணம், ஸூக்ஷ்ம பூதங்களின் ஸத்துவாம்சங்களே. அதாவது, ஸூக்ஷ்ம பிரிதிவியின் ஸத்துவாம்சம், ஸூக்ஷ்ம அப்புவின் ஸத்துவாம்சம், அக்நி ஸூக்ஷ்மத்தின் ஸத்துவாம்சம், வாயு ஸூக்ஷ்மத்தின் ஸத்துவாம்சம், ஆகாச ஸூக்ஷ்ம ஸத்துவாம்சம், ஆகிய இவைகளெல்லா வற்றின் சேர்க்கையால் மனதுண்டாகியது என்க. பூதஸூக்ஷ்மங்களே தன்மாத்திரைகளென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

இவ்வனம் மனது மாத்திரம் ஸூக்ஷ்ம பூதங்களின் அம்சங்களால் உண்டாகிய தென்பதல்ல. இந்திரியங்களும், ப்ராணன்களும்கூட ஸூக்ஷ்ம பூதங்களாலுண்டாயின. அதாவது நம்மால் காணப்படுவதாகிய இந்த ஸ்தூலதேஹத்தினில், ஸூக்ஷ்மசரீரமென்றொன்றுள்ளது. கண்ணெனப்படும் சக்ஷுரிந்திரியம், காதென்னப்படும் சுரோத்திர இந்திரியம், மூக்கென்னப்படும் க்ராணேந்திரியம், நாக்கென்னப்படும் ஜிஹ்வேந்திரியம், மெய்யென்னப்படும் தொக்கிந்திரியம், இவைகள்ஞானேந்திரியங்களென்னப்படுகின்றன. கண், காது முதலிய ஸ்தூலகோளகங்களே இந்திரியங்களென்னக்கூடாதோ வெனின், அல்ல. அதாவது, ஸுஷுப்தி, மூர்ச்சை, ஸ்வப்பனம் இந்த ஸமயங்களில் இந்த கண், காது முதலிய ஸ்தூல்கோளகங்களிருந்தும், உருவம் சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் அறியப்படவில்லை. ஆதலால், கண் காது முதலிய இடங்களிலிருந்துகொண்டு, உருவம் சப்தம் முதலிய விஷயங்களே அறிவதாகிய சக்திபோலுள்ள, ஸூக்ஷ்மங்களாகிய இந்திரியங்கள் இருக்கின்றனவென்று ஊஹிக்கப்படுகின்றது. கண், காது முதலிய கோளகங்களில், அவ்விந்திரியம் வந்து கூடினால், உருவம் சப்தம் முதலியது அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், நியாயாதிபதியும் அவரது ஆஸனமும், மனதும் மூளையும் போலவே, இந்திரியங்களும் கண் முதலிய ஸ்தூலகோளகங்களுமென்பதறிக.

இவ்விந்திரியங்கள் ஸூக்ஷ்மங்களே யாதலால், இவைகளின் காரண வஸ்துக்களும் ஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்க வேண்டுமென்றோ. அதாவது பிரிதிவி ஸூக்ஷ்மத்தின் ஸத்துவாம்சத்தால் க்ராணேந்திரியமும், அப்பு ஸூக்ஷ்ம ஸத்துவாம்சத்தால் ஜிஹ்வையெனும் ரஸனேந்திரியமும், தேயு ஸூக்ஷ்ம ஸத்துவாம்சத்தால் சக்ஷுரிந்திரியமும், வாயு ஸூக்ஷ்ம ஸத்துவாம்சத்தால்

தொக்கெனும் இந்திரியமும், ஆகாச ஸூக்ஷ்ம ஸத்துவாம்சத்தால் சுரோத்திரம் எனும் இந்திரியமும், உண்டாயிற்று. இவ்வாறு பஞ்சபூதங்களின் ரஜோம்சத்தால், கர்மேந்திரியம் உண்டாயிற்று. கர்மேந்திரியமாவது, கர்மம் எனின் கிரியை; அதைச்செய்யும் சக்திபோலுள்ளது கர்மேந்திரியமென்றறிக. கர்மேந்திரியமாவது வாக்கு, பாணி, பாதம், குஹ்யம், குதம் எனும் ஐந்து இந்திரியங்களாம். கிரியையானது ரஜோகுணத்தால் நிகழ்வதாதலால், இவைகளின் காரணங்களும் ஸூக்ஷ்மமாகிய பிரிதிவி முதலிய பூதங்களின் ரஜோம்சங்கள் என்றறிக: எந்த ப்ராணியும் மூச்சையிழுத்துக் கொண்டும், வெளியில் விட்டுக்கொண்டுமிருக்கின்றது. ப்ராணனென்பது இதுவே தானு, அல்லது வேறுயாதானுமொன்று, என்றறியவேண்டும். இதுவே யெனின், மூச்சைவெளியில் விட்டதும் இறந்துபோகவேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் ஏற்படுகின்றதில்லையாதலால், முற்கூறியதாகிய மனது, இந்திரியம், முதலியது போலவே, ப்ராணனெனும், ஓர் ஸூக்ஷ்மமாகிய வஸ்து, இத்தேகத்திற்குள் இருக்க வேண்டுமென்றேற்படுகின்றது. மூச்சுவெளியில் போனாலும், அந்தப்ராணன் உள்ளிலிருக்கின்றமையால், மரணம் ஏற்படுகின்றதில்லை. மூச்சிழுப்பதும் விடுவதும் அந்த ப்ராணனிருப்பதனாலேயே என்பது உசிதம். இனி அந்த ப்ராணனுக்கு காரணம் யாதெனின், அதுவும் ஸூக்ஷ்ம மாதலால், அதன் காரணமும் ஸூக்ஷ்ம மாகவே யிருக்கவேண்டுமென்றே; அதாவது பிரிதிவி முதலிய ஸூக்ஷ்மங்களாகிய பஞ்சபூதங்களின் ரஜோம்சங்களால், ப்ராணனுண்டாயிற்றென்றறிக. இவ்வுண்மை பற்றியே.

ஸகுவாம்மெஃ வம்வஹி வெஷாம் கூசா ஜீ ம்ஜ்யவம்வகும
ஸ்ரொத்ரகுமக்ஷிராவநாவ்ராணாவ்ரு ஊவஜாயதெ
மெதரம்கிஃகூரணம் வமெவுஃ।
ரஜோம்மெஃவம்வஹி வெஷாம் கூசாதஜெஃம்ஜ்யாணிகூ
வாகூராணிவாஹவாயஷ்வெஷ்ராவியாநாநி ஜஜிரெ
ஞ
மெதஷ்வமெவுஃ வஹிமெதிஃ வ்ராணஃ।

என்பதாதி, நம்முன்னோர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதம் இந்திரியங்கள், ப்ராணன், மனது எனும் மூவகையாகிய ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களின் சேர்க்கையே ஸூக்ஷ்ம சரீரமென்னப்படுகின்றது. இந்திரிய ப்ராண மனங்களின் சேர்க்கையாகிய ஸூக்ஷ்ம சரீரமானது, இந்த ஸ்தூலதேகத்திற்குள் இருக்கும் வரையில் 'ஜீவதசையென்றும், இதைவிட்டுப் பிரிந்து போதலே மரணமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

இனி மரித்ததும் மனது எந்தஸ்திதியடைகின்றது? மனதும் ஸ்தூலதேஹத்தோடுகூட நாசமடைகின்றதா, அல்லது வேறு இடத்திற்குப்போ

கின்றதா, எனின் அதைச்சற்று விசாரிப்போம். பிரிதிவியிலும் ஜலம் நுட்பம்; ஜலத்திலும் தேயு நுட்பம்; தேயுவிலும் வாயு நுட்பம்; வாயுவிலும் ஆகாயம் நுட்பம்; பஞ்சபூதங்களிலும் மனம் நுட்பமாகியது. பஞ்சபூதங்கள் இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாயுள்ளன. மனதை எவ்விந்திரியத்திலும் காணமுடியாது. ஆகாயமானது, இந்திரியங்களாலறிய முடியாதாயினும், அதன் குணமாகிய சப்தம் இந்திரியத்திற்கு விஷயமேயாம். மனது எந்த இந்திரியத்திற்கும் விஷயமல்ல. ஆதலால், ஸூக்ஷ்மமென்னப்படுகின்றது. மனமானது இந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாததாயிருந்து கொண்டு அபாரமாகிய காரியத்தைச் செய்கின்றது. மனதின் வேகமிவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. அவ்வளவு நுட்பமாயினும், அதன் சக்தி அபாரமாயுள்ளது. அதிலும் ஆச்சர்யகரமாகிய பதார்த்தம் உலகில் யாதுமில்லை. ஸ்தூல சரீரமானது மரித்தபின், நீரிலோ, நெருப்பிலோ, அல்லது மண்ணிலோ அழிந்து போகின்றது. ஸ்தூலமாகியவஸ்துவையே மண் முதலியது அழிக்குமன்றி, ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவை அழிக்க இயலாது வாயுவை, மண், நீ, நீர் இவைகள், அழிக்க முடியாதன்றே. வாயுவிலும் ஸூக்ஷ்மமாகிய மனதை,மண்ணுவது,நீராவது, நெருப்பாவது எப்படியழிக்கவியலும? இயலாதாதலால், ஸ்தூல சரீரத்திற்கே நாசமேற்கு மன்றி, மனதிற்கு நாசமேற்காது.

மனதிற்கு மாத்திரமப்படி யென்பதல்ல. இந்திரியம் ப்ராணன் எனும், இவைகளுக்கும் நாசமில்லை யென்றறிக. மனதைப்போல பூத ஸூக்ஷமங்களாலேயே இந்திரிய ப்ராணன்கள் உண்டாயின. ஆதலால் இந்திரியப்ராண மனதுகளின் சேர்க்கையாகிய ஸூக்ஷ்மசரீரத்திற்கு மண்ணுலாவது, நீராலாவது, நெருப்பாலாவது நாசமில்லை யென்று ஏற்பட்டது. இந்த ஸ்தூல சரீரத்தின் நிலமை குலைந்து மரிக்கவே,இதிலுள்ள இந்திரிய பிராண மனங்களாகிய ஸூக்ஷ்ம சரீரம் வெளிப்பட்டு,ஸ்வர்க்கநரகமாகிய லோகாந்தரத்திற்குச் செல்லுகின்றது. ஸூக்ஷ்மசரீரமானது சக்தி போலுள்ளதாதலால், அது ஓர் ஆச்ரயமுமின்றி அந்தரத்தில் நிற்கின்றதென்பது மொவ்வாது. சக்தியெல்லாம், வ்யக்தியாகிய ஓர் ஸ்தூல வஸ்துவை ஆச்ரயித்தேயன்றே நிற்கும். அதுபோலவே ஸூக்ஷ்ம சரீரமும், யாதானும் ஓர் வ்யக்தியைப்பற்றிக்கொண்டே ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்குச் செல்லுகின்றது, என்பதே உசிதம் என்றறிக.

ஜீவன் என்பது, எப்போதும் மனதோடுகூடியுள்ள பொருள். மனது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் முக்கிய அங்கம். ஆதலால்,ஸூக்ஷ்ம சரீரம் லோகாந்தரம் செல்லுகின்ற தென்றறிஞல், ஜீவனும் செல்லுகின்றான் என்றும், ஏற்படுகின்றது. லோகாந்தரம் என்பது யாது, எனின் அது ஸ்வர்க்கம் நரகம் என்றிருவிதமாயுள்ளது. ஸ்வர்க்கமே புண்ணிய பூமியென்றும், நரகமே பாபபூமியென்றும், சொல்லப்படுகின்றது. புண்ணிய பாபபோக பூமி

களாகிய லோகாந்தரங்களில், இங்குள்ள சீவர்கள் செல்லுகின்றதும், அங்குஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கின்றதும், புஜித்த பின்னர் மறுபடியும் இவ்வுலகில் வந்து பிறப்பதும் வாஸ்தவம் எனின், ஜன்மாந்தரம் (அதாவது மறுபிறப்பும்) உள்ளதென்பதை யொத்துக்கொண்டதாகின்றது. ஆனால் அது நம்பக்கூடியதல்ல. மறுபிறப் பிருந்தாலன்றே அதனை ஒத்துக்கொள்ளலாம்; மறுபிறப்புள்ள தென்பதற்கு நியாயம் யாதுளது? சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தென்பதை மாத்திரம் கொண்டு, யுக்திக் கொவ்வாத விஷயத்தை ஒத்துக்கொள்ளுவது உசிதமா? உண்மையில் ஜன்மாந்தரம் என்பது இராவிடினும், ஏதோ இப்பிறப்பில்செய்த வினையின் பயனை, மறுபிறப்பில் புஜித்தே தீரவேண்டுமென்று எழுதிவைத்திருந்தால், ஸாமான்னிய பரிபாகமுடைய மனிதர், அதைக்கொண்டு பயந்து கெட்டகாரியம் செய்யாதிருப்பார்கள், அப்படியிருந்தால் உலகவியாபாரம் ஸரியாய் நடைபெறும், என்றெண்ணியே பெரியோர் ஜன்மாந்தரம் உள்ளதென்று எழுதிவைத்து விட்டனர், என்று சொல்லக்கூடாதா? என்று இவ்விதம் பல்பலவாறுய் சங்கையேற்படக்கூடியது. ஆதலின் இதனைச்சற்றாராயவேண்டும். அதாவது, ஜன்மாந்தரம் உள்ளதென்பதை, சாஸ்திரம் சொல்லுகின்ற தென்பதைக்கொண்டு மாத்திரம் ஒவ்வலாகுமா, என்று ஆக்ஷேபித்தாலும், யுக்திவாயிலாகக் கவனித்தால் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய தவசியமாகின்றது.

கிரியையின் காலத்திலும், அதன் பலபோககாலம் வேறுகவே உள்ளது. உதாரணமாக (பாகம்) சமயல் எனும் கிரியையின் காலத்தைக் காட்டிலும், அதன் பலபோகமாகிய போஜனத்தின் காலம் வேறுகவே யிருக்கின்றது. படித்தல் என்பது ஓர் கிரியை. அதன் காலத்திலும் அதன் பயனுகிய உத்தியோகம் செய்யும்காலம் வேறுகவே இருக்கின்றது. (க்ருஷி) உழுது பயிரிடுதல் எனும் கிரியையின் காலத்திலும், அதன் பயனுகிய தான்யலாபகாலம் வேறுகவே இருக்கின்றது. ஔஷதம் ஸாப்பிடுதல் எனும் கிரியையின் காலத்திலும், அதன் பயனுகிய ஆரோக்கியத்தின் காலம் வேறுகவே இருக்கின்றது. உலகில் உள்ள எந்த கிரியையைக் கவனித்தாலும், கிரியாகாலத்திலும் அதன் பலபோககாலம் வேறுகவே இருக்கின்றதென்பது நியதம் என்றறிக.

கற்கண்டு சாப்பிட்டவனுக்குத் தித்திப்பும், வேப்பங்காய் சாப்பிடுகின்றவனுக்குக் கசப்பும், அனுபவிக்கப்படுகின்றதே யன்றி வேறல்ல. அதுபோலவே, உலகில் நல்லது செய்கிறவர்களுக்கு ஸுகமும், கெட்டது செய்கின்றவர்களுக்கு துக்கமுமே ஏற்படவேண்டும். ஆனால் சிலர் நல்லதையே செய்துகொண்டிருக்கினும் துக்கதையே யனுபவிக்கின்றதையும், சிலர் கெட்டதையே செய்துகொண்டிருக்கினும் சுகத்தையே அனுபவிக்கின்றதையும் காண்கின்றோம். ஜன்மாந்தரமில்லையென்றால், இங்கு பிறந்தபின் இறக்கும் வரையில் செய்யும் கர்மங்களின் பயனும் இந்த ஜன்

Scanned by CamScanner

மத்திலேயே அனுபவிக்கப்பட்டுத் தீருகின்றதென்பதாக ஏற்படுகின்றது. இப்பிறப்பிலேயே பயனுள்ளதென்றால், தீமை செய்கின்றவனுக்கு ஸுகமும், நன்மை செய்கின்றவனுக்குத் துன்பமும் வரநியாயம் இல்லாமற் போகின்றது. ஆதலால் இப்பிறவியில் செய்யும் கர்மங்களுக்கு, இப்பிறவியிலேயே பயனுள்ளதென்று சொல்ல முடியவில்லை. அன்றியும் பூர்வம், கிரியாகாலத்திலும் அதன் பலபோக காலம் வேறுகவே யிருக்கின்றதென்று நிரூபித்த நியமத்திற்கிணங்க, கவனித்துப் பார்த்தால், இப்பிறவியானது கர்மகாலமாகவே இருக்கின்றமையால், இக் கர்மங்களின் பயனை, புஜிக்கவேண்டியதாகிய போககாலம் இந்தப் பிறவியிலும் வேறுகவே இருக்கவேண்டுமென்றே சொல்லவேண்டியதாகின்றது. ஆதலின், ஜன்மாந்தரம் என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதே என்க.

இனி இப்பிறவியிலேயே ஓர் கருமத்தைச்செய்யும் காலத்தில், மற்றோர் கர்மத்தின் பயனை, புஜிக்கின்றனென்று கொண்டு, இந்தப் பிறவியையே கர்மகாலமாகவும், அதன் பலபோககாலமாகவும் கொள்ளக்கூடாதோ வென்றால், இதுவும் உசிதமல்ல. அதாவது, காரண காரியங்களுக்கு, இடம் ஒன்றுகவே இருக்கவேண்டுமென்ற நியமும் உலகிலிருக்கின்றது. உதாஹரணமாக, நெருப்பைத் தொடுதல் காரணமும், உஷ்ணானுபவம் காரியமுமாம் அப்படியே போஜனம் செய்தல் காரணமும், பசியடங்குதல் காரியமுமாம். தீர்த்தத்தை யருந்துதல் காரணமும், தாஹமடங்குதல் காரியமுமாம். இதில் ஆசங்கைக் கிடமில்லை ஒருவன் நெருப்பைத் தொட மற்றொருவனுக்கு உஷ்ணத்தினால் துன்பமும், ஒருவன் புசிக்க மற்றொருவனுக்குப் பசியடங்கவும், ஒருவன் நீரருந்த மற்றொருவனுக்கு தாஹமடங்கவும் கண்டதில்லை. ஆதலால், கிரியையைச் செய்தவனே அதன் பயனை யனுபவிக்க வேண்டும் என்றேற்படுகின்றது. இதுவே யன்றி, ஒருவன் கிரியைசெய்ய, மற்றொருவன் அதன் பயனை யனுபவித்தான் என்பது, உசிதமாகுமா? அவ்விதமில்லை யன்றோ; கிரியையின் கர்த்தா எவனோ, அவனே அதன் பயனையனுபவிப்பவன் எனும் நியமத்தை மறுப்பதற்குச் சிறிதுமிடமில்லை

உலகில் பிறவிக்குருடராகவும், பிறவி முடவர்களாகவும், சிற்சிலர் பிறந்தலைக்காண்கின்றோம். குருட்டுத்தன்மையாலும், முண்டமாய்ப்பிறந்தலாகியஅங்கஹீனத்தன்மையாலும், அச்சிசுக்களுக்குத் துன்பமேற்படுவதன்றி, ஸுகமேற்படுவதில்லை. அவ்விதம் குருடர்களாகவும், கால் கைகளற்ற முண்டங்களாகவும் பிறந்து, தவித்தலுக்கு காரணம் யாது எனின், அச்சிசுக்களின் செய்கையே காரணமென்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. ஆனால் பிறவியாகவே ஏற்பட்ட குறைகளாதலின், அவைகளுக்குறிய காரணங்களாகியசெயல்களோ, அச்சிசுக்கள் இப்பிறவியில் செய்திருக்கின்றன என்பது உசிதமல்ல. இனி, கர்ப்பவாஸகாலத்தில் தாயினுடைய குறையினாலாவது, அல்லது கர்ப்போற்பத்தி காலத்திலுள்ள தந்தையின் குறை

யிலாவது, அவ்விதம் அந்த, சிசுக்களுக்கு நேர்ந்தது என்பது உசிதமே பென்றால், அல்ல. காரண கார்யங்கள் ஒரிடமே யிருக்கவேண்டுமென்று நிரூபித்த நியாயத்தைக் கவனித்தால், சிசுக்களின் கெடுதிக்கு அவைளின் செய்கையே காரணமென்று சொல்லவேண்டிய தாகின்றது. பிறவியாய் நிகழ்ந்த அங்கஹீனத்தன்மையால் வரும் துன்பத்திற்கு, சிசுக்களின் இப் போதிய செய்கையே காரணம் என்பது, பிரத்தியக்ஷவிரோத மாதலாலும், தாய் தந்தையர்களின் செய்கையே காரணமென்பது, யுக்திக்கு மூறணு கின்றதுபற்றி நியாயவிரோதமாகின்றமையாலும், இப்பிறவியில் சிசுக் கள் எவ்விதமாகிய கெட்டசெய்கையையும் செய்யாவிடினும், இதற்கு முன் செய்திருந்திருக்க வேண்டியதவசியம் என்றே சொல்லவேண்டியதாகின் றது. ஆதலால், ஜன்மாந்தரம் உள்ளதென்பதே யுசிதமென்றறிக. அன் றியும், இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் கருமத்தின் பயனே இங்கு புஜிக்கப்படு கின்றதென்றால், பால்யம் முதல் நல்லதையே செய்யும் சிலருக்குத்துன் பமே வருதல், பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றதே; அதற்கு கதியென்னவெனின், யுக்தமாகிய விடையைக்காணேம். ஆதலால் முன்ஜன் மத்தில் செய்கைகள், ஏற்பட்டிருக்கவேண்டு மென்று நிர்ணயிக்கப்படுகி ன்றது. இந்த ஜன்மத்தில் நன்மையையே செய்கின்றவர்களாயினும், பூர்வஜன்மத்தில் பாவம் செய்தவர்களாதலால், அதன் பயனாகிய துன் பத்தை இப்போது அனுபவிக்கின்றனர் என்றும், இந்த ஜன்மத்தில் கெட்டகாரியங்களையே செய்கின்றவர்களாயினும், பூர்வ ஜன்மங்களில் நல்லவினைகளைச் செய்தவர்களாதலின், அவைகளின் பயனாகிய ஸுகத் தை இந்த ஜன்மத்தில் புஜிக்கின்றனர் என்றும், வியக்தமா யறியப்படுகின் றது. இவ்விதமே இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் பெரும் புண்ணியங்களின் பயனை யனுபவிக்க ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கும், கடும்பாவங்களின் பயனை யனுபவிக்க நரகலோகத்திற்கும், ஜீவர்கள் செல்லுகின்றனர் என்று சொல் லப்படுகின்றது.

இனி ஸ்வர்க்க நரகங்கள் எங்குள்ளன? அங்குள்ள ஜீவர்கள் எவர்? அவர்களது தேஹம் எப்படிப்பட்டது? அவர்கள் செய்யும் காரியம் யாது? அங்கிருந்து இங்குவருவது எவ்விதம்? என்பது முதலிய சங்கைகளைத் படக்கூடும் அவ்வுண்மையின் விபரம் லோகாந்தரம் எனும் புஸ்தகத் தில் என்னால் விரிவாய் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இங்கும் சற்று ச்சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகின்றது.

நம்மால், ஆசியா முதலிய ஐந்துகண்டங்களுக்கு அப்பாலாய் வேறு இடம் உள்ளதாகக் காணப்படவில்லை. ஆயினும், இப்பூலகத்தைக் காட் டிலும் வெகு தூரத்தில், எண்ணிறந்த பலவுலகங்களுள்ளன என்பது நிச் சயமே. அவ்வுலகங்கள் இப்போதும் நம்மால் ஸ்தூலமாகக் காணப்படு கின்றன. இவைகளே பாபலோகம் என்றும், புண்ணியலோகம் என்றும் அறிக.

இந்த உலகத்தில் ஜீவர்கள் பார்த்திவ சரீரம் பெற்று வஸிக்கின்றது போலவே, அவ்வுலகங்களிலும் ஜீவர்கள் அவ்விடங்களுக்குத்தக்க ஸ்தூல சரீரம் பெற்றிருக்கின்றனர். இவ்வுலகத்தில் ஜீவர்கள் கர்மத்தைச் செய்கின்றதுபோலவே, அங்குள்ள ஜீவர்கள் ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கின்றனர். மனிதப்பிறவியில் நல்லகாரியங்களைச் செய்தால் ஸ்வர்க்கத்தில் ஸுகத்தை புஜிக்கலாம். இங்கு மனிதர்கள் இறந்ததும், இந்த ஸ்தூலதேஹத்தை விட்டு, வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஸ்வர்க்க நரகங்களில் சென்று ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கின்றனர்.

இந்த ஸ்தூலதேஹத்தை விட்டதும், மற்றோர் ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டே ஜீவன் லோகாந்தரம் செல்லுகின்றான் என்பது வாஸ்தவமானால், அப்படிப் பற்றிக்கொள்ளப்படுவதாகிய மற்றோர் ஸ்தூலதேஹம், மரணகாலத்தில் ஸமீபத்திலுள்ளவர்க்கு ஏன் தெரியவில்லை எனின், அது அவ்விதமறிக. இங்கு இறக்குங் காலத்தில் மற்றோர் ஸ்தூலதேஹம் வருகின்றதும், இந்தஸ்தூலத்தைவிட்டு ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு அதை பற்றிக்கொண்டு லோகாந்தரம் செல்லுகின்றதும், வாஸ்தவமே. ஆயினும், அந்த ஸ்தூலசரீரம், இங்கு நம்மவர்க்குள்ள ஸ்தூல சரீரம் போன்றதாகவே யிருக்குமாஞல், அது கண்ணுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனல், அது வேறுவிதமாகிய ஸ்தூலதேஹம் என்க.

ஸ்தூலசரீரமென்று பொதுவாய்ச்சொல்லப்படினும், பிருதிவியின் அம்சம்மிகுதியாய் அமைந்துள்ள பார்த்திவஸ்தூல தேஹமே இங்கு காணப்படுவதாம். ஜலாம்சம் மிகுதியாயுள்ள ஜலீயசரீரம் ஜலத்தில் வாழும் ஜந்துக்களுக்கு உள்ளதைக் காண்கின்றோம். பிருதிவி எனும் பூதத்தை முக்கியமாய்க்கொண்டு, பார்த்திவஸ்தூல சரீரம் இருக்கின்றது போலவே, ஜலமெனும் பூதத்தை முக்கியமாய்க்கொண்டு, ஜலீயஸ்தூல சரீரமிருக்கின்றது. இந்த நியாயத்தின்படி அக்நியம்சம் மிகுதியாயுள்ள ஆக்நேய ஸ்தூல சரீரமும், வாயுவம்சம் மிகுதியாயுள்ள வாயவ்ய ஸ்தூலதேஹமும் இருக்கக் கூடுமென்று, ஊஹிக்கப்படுகின்றது.

பிருதிவியாகிய இப்பூவுலகில், ஜீவர்கள் பார்த்திவ சரீரத்தோடிருக்கின்றது போலவே, ஜலம் மிகுதியாயுள்ள உலகத்தில், ஜீவர்கள் ஜலீய ஸ்தூலதேஹத்தோடு இருக்கின்றனர். இனி அக்நியம்சம் மிகுதியாயுள்ள உலகத்தில், ஆக்நேய சரீரமும், வாயு அம்சம் முக்கியமாயுள்ள லோகங்களில், வாயவ்ய சரீரமும் இருக்கக் கூடியதென்று அறிக.

ஆகவே, ஸ்தூலசரீரமானது பார்த்திவம், ஜலீயம், ஆக்நேயம், வாயவ்யம் என்று நான்குவிதமாயுள்ளது. பார்த்திவ சரீரம் பிருதிவியினலேயே உண்டாய், பிருதிவியினலேயே வளர்ந்து, பிருதிவியிலேயே ஒடுங்கும். பார்த்திவ சரீரம் ஜீவிக்க, பிருதிவி ஸம்பந்தமாகவே உள்ள ஜலம், நீ, வாயு இவை

கள் வேண்டும். உதாஹரணமாக, பிருதிவியிலிருந்து மனிதர் முதலிய பார்த்திவ சரீரம் பெற்ற ஜீவர்கள் வெகுதூரம் உயரச்சென்றால், அங்குள்ள காற்றினில் பார்த்திவ தர்மமாகிய கனம் குறைந்துள்ளதாதலால், அதைக்கொண்டு ஜீவிக்க முடியாது. மற்ற பூதங்களின் அம்சங்களும் இந்த பார்த்திவ தேஹத்தில் உள்ளனவாயினும், பிருதிவியின் அம்சமே மிகுதியாயுள்ளதாகையால் பார்த்திவம் என்னப்படுகின்றது.

ஜலீய ஸ்தூலசரீரம் ஜீவிக்கவேண்டியதாயின், ஜல ஸம்பந்தமாகவே உள்ள உணவு, காற்று முதலியவைகள் வேண்டியன. மீன் முதலிய ஜலீய சரீரத்தைக் கரையில் எடுத்துப்போட்டுவிட்டால், கரையிலுள்ள காற்றைக் கொண்டாவது, கரையிலுள்ள ஆஹாரத்தைக் கொண்டாவது ஜீவிக்காதென்பதும், மனிதர் அறிந்த விஷயமே. ஜலீய சரீரத்தில் மற்ற பூதாம்சங்களும் உள்ளனவாயினும், ஜலாம்சமே மிகுதியாயுள்ளது. இவ்வுலகிலும் ஜலம், காற்று இவ்விரண்டும், எந்த விடம் சிலாக்கியமாயுள்ளதோ, அந்த இடத்திலுள்ள ஜீவர்களே, ரோகம் முதலியவைகளாகிய கெடுதிகளுள் ஒன்றுமின்றி ஸுகமாயிருக்கின்றனர். இதனால் ஜீவராசிகளின் ஸுகத்திற்கு முக்கிய காரணம் நல்லதீர்த்தம், நல்லகாற்று, இவைகளே, என்றேற்படுகின்றது. சந்திரமண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தத்திற்கு நிகராகிய தீர்த்தம் எங்குமில்லை. அதன் மாதுர்யமும் சுத்தமும் ஒப்புயர்வில்லாத மஹிமை பெற்றிருக்கின்றது. ஆதலால் அம்மண்டலத்திலுள்ள ஜலம், அமிருதம் என்று சொல்லத்தக்கது. அவ்வளவு அற்புதமாகிய தீர்த்தம் அமைந்துள்ள இடம் சந்திரமண்டலமாகிய லோகம். அவ்விதமே, அதில் காற்று முதலிய மற்ற பூதங்களும் சுகியாயுள்ளமையால், அங்குள்ள ஜீவர்களுக்கு அபார ஸுக முள்ளது, என்று ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அது புண்ணியம் செய்தவர்கள் சென்று ஸுகிக்கும் இடம். ஆனது பற்றியே அவ்வுலகம் ஸ்வர்க்கம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அங்கு புண்ணியத்தினால் சென்றவர்களாகிய தேவர்களும், பிதிரர்களும் இருக்கின்றனர். இவ்வுலகில் ஆமை, மரவட்டை, கேடம், மண்ணுண்ணிப்பாம்பு முதலிய இழிய ஜீவராசிகளுக்கும் பார்த்திவ சரீரமே. பசு, பக்ஷி முதலிய மத்திம ஜீவர்களுக்கும் பார்த்திவ சரீரமே. உத்தம ஜீவராசிகளாகிய மனிதர்களுக்கும் பார்த்திவ சரீரமே உள்ளது. இவ்விதமாயினும் அனந்தகோடி தாரதம்மியங்களுள்ளன. பார்த்திவ தேஹ ஜீவராசிகளுள், சில ஜந்துக்களுக்கு உள்ளில் எலும்பும் வெளியில் மாம்ஸமும், சில ஜந்துக்களுக்கு வெளியில் எலும்பும், உள்ளில் மாம்ஸமும், சில ஜீவராசிகளுக்கு வாயே மூக்காகவும், சில ஜந்துக்களுக்குக் கண்ணே காதாகவும், இவ்வாறு எண்ணிறந்த தாரதம்மியம் காணப்படுகின்றதுபோலவே, ஜலீய சரீரங்களிலும் அனந்தகோடி தாரதம்மியங்களுள்ளன. ஜலீய சரீரங்களில் மிக்க உத்தமமாகிய நிலமை பெற்றுள்ள சரீரம் சந்திராதி லோகங்களிலுள்ளது. பிதிரர் என்பவர்களும் அங்குள்ளவர்களே. ஜலீய சரீரத்திற்கு உணவு, ஜலஸம்பந்தமாகவே இருக்க

வேண்டுமென்று பூர்வம்சொல்லப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே பிதிரர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டது என்றறிக.

இனி ஆக்கினேய சரீரமாவது, அழகு அக்கினியின் தர்மமேயாம். காந்தி என்பது அக்கினியினுடையதே; அக்கினியின் தர்மமானது மிக்க சுத்தமானது. ஆதலால் ஆக்கினேயசரீரம் மிக்க அழகுபொருந்தியதாயும், ஜ்வலிக்கின்றதாயும்,மிகவும் சுத்தமாயும் இருக்கக்கூடியது என்று அறியப் படுகின்றது. அக்கினியம்சமே மிகுதியாயுள்ளதும் மற்ற பூதங்களின் அம்சங்கள் ஸ்வல்ப்பங்களாயுள்ளதும் ஆக்கினேய சரீரமென்றறிக. நம்மவர்க்கும் தேஹத்தில், உஷ்ணம் மிகுதிப்பட்டுள்ள ஸமயத்தில் நித்திரை வருகின்றதில்லை. அவ்விதம் ஆக்கினேய சரீரிகளுக்கும் தூக்கம் அவ்வளவாய் இராது, என்று தோன்றுகின்றது. மிக்கக் கூர்மையாய் வேலைசெய்யும் புத்தியுடையோர்களுக்கு,தேஹத்தில் உஷ்ணமேஅதிகப்பட்டிருக்கக்காண்கின்றோம். அங்ஙனமே ஆக்கினேய சரீரிகளுக்கும்புத்தி மிக்கக்கூர்மையாகவே யிருக்கக்கூடியதாம் என்க. உஷ்ணம் மிகுதிப்பட்டுள்ள தருணம் காமம் அதிகரிக்கும். ஆதலின், ஆக்கினேய சரீரிகளுக்கு, காமாதிக்கம் இருக்கக் கூடியது என்றும் அறிக. ஸகல அசுத்தங்களையும் நீக்கி அக்கினி சுத்தி செய்கின்றது, ஆதலின் ஆக்கினேய சரீரிகள் அசுத்தலேசமுமின்றி மிகவும் சுத்தராகவே இருக்கின்றவர் என்றும், மனிதரையும் சுத்தராக்குவோர் என்றுமறிக.இனி ஆக்கினேய சரீரிகள் யார் எனின், ஆதித்தியலோகம்,பிருஹஸ்பதிலோகம் முதலிய ஸ்வர்க்கலோகங்களிலுள்ள தேவர்களேயென்க. ஆக்கினேய சரீரிகள் என்பது பற்றியே தேவர்கள் திவ்விய சரீரிகளென்றும், அழகுடையோரென்றும், ஜாஜ்வல்யமாய் ஜ்வலிக்கின்றவரென்றும், தேவர்கள் தந்ததாவளுதிசுத்தி செய்யாவிடினும், மிக்கதூய்மை பெற்றவர்களென்றும், நித்திரையில்லாதவர்களென்றும், புத்தியில் சிறந்தவர்களென்றும், சிற்றின்பபோகமுள்ளவர்க ளென்றும், நம் இந்து சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது. ஆக்கினேய சரீரிகளுக்கு அக்கினிஸம்பந்தமாகவே உணவு முதலியது வேண்டியதாதலால், தேவர்களை உத்தேசித்து அக்கினியில் ஹோமம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு அக்கினியில் போடுவது அங்குள்ள தேவர்களுக்கு எப்படிச்சேரும் எனின், அது மந்திரசக்தி யுக்தமாகின்றமையால் அங்கு சேரக்கூடியதென்பது, லோகாந்தரம் எனும் புஸ்தகத்தில் விரிவாய் எழுதி யிருக்கிறேன். அதைப்படிக்க உண்மை விளங்கும்.

வாயுவம்சம் மிகுதியாயுள்ளது வாயவ்ய சரீரம். வாயுவின் அம்சமே ப்ராணனுதலால் வாயவ்ய சரீரிகளுக்கு ப்ராணபலம் விசேஷமாயுள்ளது. ஆதலின் அவர்களுக்கு மரணம்சீக்கிரம். நெடுதலரிது. வாயவ்ய சரீரத்தில் மற்ற பூதங்களின் அம்சங்களும் இருக்கினும் அவைகள் மிகுதியாகிய வாயுவம்சத்தோடுகலந்து அடங்கியுள்ளனவாதலால்,(Tonic)டானிக்கில் கலந்துள்ள (Iron) இரும்பு எவ்வாறு காணக்கூடியதல்லவோ

அவ்வாறே நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றதில்லை. டானிக்கில் உள்ள இரும்பு நம்கண்ணுக்குப் புலப்படாவிடினும், இப்போதுள்ள பூதக்கண்ணாடியிலும் மிக்கநுட்பமாகிய கண்ணாடி கிடைக்குமாளுல் ஒருக்கால் காணக்கூடும். அதுபோலவே மற்றபூதாம்சங்களோடு கலந்துள்ள வாயவ்ய சரீரமும், நம்போன்றவர்களுக்குள்ள நேத்திரேந்திரிய சக்தியைக்காட்டிலும்,மிகுந்தசக்தி பலம்பெற்றகண்களையமையப்பெறின்,நம்மவர்களாலும் காணக்கூடியதே என்க. ஆதித்திய உபாஸ்தி, யோகம், முதலிய வித்திகளைப்பெற்றோமாயின், நேத்திரேந்திரிய சக்தி மிக்கவிசேஷமாய் ஏற்பட, வாயவ்ய சரீரத்தைக்காணலாம். வாயவ்ய சரீரம்பெற்றுள்ளவர் யாவர் எனின், பூதப்ரேத பிசாசங்கள் முதலிய தேஹிகளாம். இவ்வுலகில் மிகவும்பாவங்களைச் செய்தவர், இறந்ததும் வாயவ்ய சரீரத்தைப்பெற்று, நரகம் சென்று யாதனைகளையநுபவிக்கின்றனராதலின்,வாயவ்ய தேஹத்தை யாதளுதேஹமென்றும் சொல்லுவதுண்டு. வாயவ்ய தேஹத்திற்கு ப்ராண பலம் விசேஷமாயிருக்கக்கூடிய தாதலின், நரகத்தில் எவ்வளவு யாதனைகளை யநுபவிக்கின்றார்களாயினும், அவர்கள் இறக்கின்றதில்லை என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

பசு, நாய், பூனை,கோட்டான் முதலிய ஜந்துக்களுக்கு,இருளிலுள்ள பொருளைக் காண்பதற்கு வெளிச்சம் வேண்டியதில்லையாதலின்,நம்மிலும் அந்த ஜந்துக்களுக்கு நேத்திரேந்திரிய சக்தி, விசேஷமாயுள்ளதென்பது உசிதம். ஆனது பற்றியே ஒருக்கால் வாயவ்ய சரீரத்தை அவைகள் காணலாம்,என்றும் தோன்றுகின்றது. பசு கதறினாலும், அல்லது கோட்டான் கூவினாலும், அல்லது பூனை அழுதாலும், அல்லது நாய் அழுதாலும், யாருக்காவது மரணம் நேருமென்று, நம் கிராமாந்தரங்களிலுள்ள விருத்தாப்பியர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம். இதைச் சற்று யோஜித்தால் யாதனை சரீரமானது நாய்,பூனை, பசு, கோட்டான் முதலியவைகளால் காணக்கூடியது என்றும், அங்ஙனம் அந்ததேஹத்தைக் கண்டு அவைகள் அவ்வாறு கத்துகின்றன என்றும், விளங்குகின்றது. நரகயாதனைகளை யனுபவிக்கும் பாவிகளுக்கு மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட சரீரம் என்பதில்லை. பூத பிசாசங்களுக்கும் இவ்விதமாகிய வாயவ்ய சரீரமே என்க. பார்த்திவ, ஜலீய, தைஜஸ சரீரங்களில் உத்தமம், மத்திமம், அதமம், எனும் தாரதம்மிய மிருப்பதுபோலவே வாயவ்ய தேகத்திலும், உத்தம மத்திமாதம, தாரதம்மியமுண்டு. நரகயாதனை யனுபவிக்கும் பாவிகளுக்கும், பிசாசம் முதலியவைகளுக்கும், அதமவாயவ்ய சரீரமென்றறிக.

உலகில் பாவஞ் செய்தல் எளிதாகவும், புண்ணியஞ் செய்தலே அரிதாகவும் இருக்கின்றமையால், பாவஞ் செய்தவர்கள் எண்ணிறந்த பலரும், புண்ணியம் செய்தவர்கள் ஓர் சிலரும் இருக்கக்கூடும். புண்ணிய லோகம் செல்லும் ஜீவர்கள் மரிக்குங்காலத்தில், பக்கத்தில் நாமிருக்க

Scanned by CamScanner

நேருதல் அரிது. மூற்கூறிய நால்வகை தேஹங்களிலும், வாயவ்யதேஹம் மிகவும் நுட்பமாதலால் அது நமது கண்ணுக்குத்தென்படுதல்அரிது.இனி ஸ்வர்க்கங்கள் யாவை எனின், சந்திராதி லோகங்களும், ஆதித்திய பிருஹஸ்பதியாதிலோகங்களும்,ஸ்வர்க்கலோகங்களேயாம் என்க. அவ்வுலகிற் குறிய தேஹத்தோடு அங்கு ஸுகிக்கின்றனர். ராஹு, கேது,சனிமுதலிய மண்டலங்கள் நரகங்கள் என்றும்,அவ்வுலகங்களுக்கு மாறுகவோ அல்லது வேறுவிதமாகவோ, துக்க ஏதுவாகும்படி ஸ்தூல சரீரத்தைப் பெற்று, அங்கு பாவிகள் துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றனர், என்றும் அறியத்தக்கது. ஸ்வர்க்கமானது திவ்யலோகமென்றும், அமிருதலோகமென்றும், இரண்டு வகைப்பட்டதென்று சொல்லலாம். சந்திரமண்டலம் முதலிய லோகங்கள் அமிருதலோகங்களென்றும், ஆதித்தியலோகம், பிருஹஸ்பதி லோகம், புதலோகம் முதலிய உலகங்கள் திவ்வியலோகங்களென்றும் அறிக.

இங்கு கொடியபாவங்களைச் செய்தவர் மரணகாலத்தில் யாதனைக்குத் தயாராயிருக்கும் வாயவ்ய (யாதனை) சரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு நரகம் சென்று தபிக்கின்றனர். புண்ணியங்களையே விசேஷமாய்ச் செய்தவர் அமிருத ஜலீய சரீரத்தோடு சந்திரலோகங்களிலாவது, திவ்வியசோதி சரீரத்தோடு பிருஹஸ்பதியாதி லோகங்களிலாவது,ஸுகத்தை அனுபவிக்கின்றனர். அவ்வுலகங்களில் தத்தம் கருமங்களுக்குத் தக்க ஸுக துக்கங்களை அனுபவித்துப் பின்னர், மற்றுமுள்ள கருமங்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்க ஜன்மத்தை எடுக்க, இங்கு வருகின்றனர். அதாவது ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தோ, அல்லது நரகத்திலிருந்தோ, ஆகாயம் வருகின்றனர். பிறகு ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவிலும், வாயுவிலிருந்து மேகத்திலும், வந்து சேருகின்றனர். பிறகு மேகத்திலிருந்து மழைத்துளி மூலமாய், பூமியில்வந்து இறங்குகின்றனர். பூமியில் விழும் மழைத்துளியானது, யாதானும் ஓர் செடி, கொடி, மரம் முதலியதற்கு ஏதுவாகின்றமையால், மழைத்துளி மூலமாய் பூமியிலிறங்கிய ஜீவர்கள் செடி, கொடி, மரம் முதலியவைகளின் மூலமாய் காய், கனி, நெல், கோதுமை முதலிய பதார்த்தங்களை யடைந்து, பிறகு அவைகளை புஜிக்கும் மிருகம், பறவை, மனிதர் முதலிய ப்ராணிகளின் தேஹத்தை யடைந்து, ரக்தமூலமாய் சுக்லரூபம்பெற்று, பிறகு ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தை யடைந்து, மிருகம், பறவை, மனிதர் முதலிய ப்ராணிகளாய் ஜனிக்கின்றனர். இவ்வாறு ஜனிக்கும் கிரமத்தில் செடி, கொடி, காய், கறி, தானிய முதலியவைகளுள் சிற்சில வகைகளில் பாப ஜீவர்களும், சிற்சில வகைகளில் புண்ணிய ஜீவர்களும் வந்தடைந்திருக்கக் கூடுமாதலால், பாபஜீவர்கள் நம்மை வந்தடையாதிருக்க வேண்டுமென்பதை முக்கியமாய்க் கருதியே, சிற்சில பதார்த்தங்களை புஜிக்கக்கூடாதென்று, தர்ம சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றதென்பதும் அறியத்தக்கது.

Scanned by CamScanner

ஜீவர்கள் லோகாந்தரம் செல்லுவதும், அங்கிருந்திங்கு வருவதும் இவ்விதமிருக்க, ஸ்தூல சரீரமானது பார்த்திவம், ஜலீயம், ஆக்நேயம், வாயவ்யம் என்று நான்கு விதமாயுள்ள தென்பது, புத்திக்கு விளங்காமையாலோ, அல்லது மற்ற எக்காரணத்தினாலோ, லோகாந்தரமாகிய ஸ்வர்க்க நரகங்கள் எங்கேயோ உள்ளன என்பதும், இந்த ஸ்தூல தேஹம் நீங்கியதும் ஜீவர்கள் வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அங்கு செல்லுகின்றார்கள் என்பதும், இல்லவே யில்லை. இந்த ஸ்தூலதேஹம் நீங்கினாலும் இதற்குள்ளிருக்கின்ற காம, மானஸ சரீரங் (Astral body,) (Mental body) களால், ஜீவர்கள் இங்கே யேதுக்க ஸுகங்களை யனுபவிக்கின்றனர் என்று (Theosophical society) தியஸாபிகல் ஸங்கம் என்பதை சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர் அதாவது.

ஸ்வர்க்கமாவது இப்பூமியிலெடுக்கிற இரண்டு ஜன்மங்களினிடையிலுள்ள காலத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனும் அனுபவிக்கிறதாயுள்ள ப்ரஞ்ஞையின் நிலையேயன்றி வேறல்ல. அதில் நாமிப்போதும் வஸிக்கிறோம். இது (Mental plane) மானஸிகலோகமாம். ஸுவர்லோக மென்று சொல்லப்படுவதும் இதுவே. இந்த உலகம் ஸ்தானத்தில் நம்மைவிட்டுக் கொஞ்சம்கூட விலகியிருக்கவில்லை. உண்மையில் ஒரே இடத்தில் அவைகள் நம்மை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

காமசரீரத்தோடு துக்கத்தை யனுபவிக்குமிடமாகிய (Astral plane) காமலோகம் என்று ஒன்றுள்ளது. இதுவும் இவ்விடத்திலேயே நம்மைச் சுற்றிலுமிருக்கின்றது. இதுவே புவர்லோகமென்று வழங்கப்பட்டது. காமம் பரிபூர்த்தி யடையாமல், துக்க ஸங்கற்பங்களோடு துக்கித்துத் தவிக்குமிடமிதுவே யாதலால், நரகமென்பது மிதுவே.

ஸ்வர்க்க நரகங்களில் ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்க ஸ்தூலசரீரம் வேண்டியதில்லை. ஸ்வர்க்கத்தில்(Mental body) மானஸிக சரீரத்தாலும், நரகத்தில் Astral body எனும் காம சரீரத்தாலும் ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கின்றார்கள்.

இறந்துபோய் விட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றவர்கள், அப்படிக் இறந்துபோயும் தன் ஸமீபத்திலேயே இருந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். தான் அங்கும்போது தன்னுடைய ஸ்தூலசரீரத்தை சொற்பகாலத்துக்கு மட்டும் விலக்கிவைத்தால், அவர்களோடு கலந்து நின்று முன்போலவே ஸம்பாஷிக்கலாம், என்பதாம்.

இதுபோன்ற பற்பல விஷயங்களைச் சொல்லுகின்றனர். இவ்விதம் இவர்கள் சொல்லுவது யுக்திக்கு ஒவ்வுமாயின் இதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதே யென்னலாம், யுக்திக்கு முறணுவதானால் இதை எவ்விதம் ஒத்துக்கொள்ளுவது? அன்றியும் Theosophy, யானது நமது

வேத சாஸ்திரங்களின் ஸாரம், என்றும் சொல்லுகின்றார்கள். ஆதலால் நமது வேதசாஸ்திரங்களில் இவ்விதம் சொல்லப்படுகின்றதா, என்பதை யும் பற்றி விசாரம் செய்யவேண்டும்.

ஜீவர்களின் கர்மங்களும், ஸ்வர்க்க நரகபோகங்களும், ஸ்வர்க்க நரக லோக நிலைமைகளும், இவ்வுலகத்திலிருந்து அவ்வுலகங்களுக்கு ஜீவர் கள் போக்கு வரத்து செய்தலும், ஆகிய இதுபோன்ற விஷயங்களை யுக்தி யுக்தமாயும், விசதமாயும், சொல்லுவது பற்றியே, உபநிஷதம், பிரும்ம ஸூத்திரம், பகவத்கீதாதி ஸ்மிருதி, முதலிய கிரந்தங்களாலாகிய இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு இவ்வளவு மேன்மைதங்கியுள்ளது. ஆனால் உப நிஷத்து, பிரும்ம ஸூத்திரம், பகவத்கீதை முதலிய கிரந்தங்களில், பூர் வம் யாம்நிரூபித்தபடியே ஸ்வர்க்க நரகாதி ஸ்திதிகள் சொல்லப்பட்டி ருக்கின்றனவே யன்றி, இச்சங்கத்தார் சொல்லும் விஷயத்திற்குச் சிறி தும் ஆதாரம் காணப்படவில்லை. அன்றியும், இந்த ஸங்கத்தார் சொல் லும் முற்கூறிய விஷயங்கள், நமது சாஸ்திரங்களுக்கு முற்றும் விரோத மாகவு மிருக்கின்றன. அதாவது, நமது சாஸ்திரங்கள் ஸ்வர்க்க நரகங் கங்கள் ஸ்தூலங்களாகிய ஆதித்திய சந்திராதி லோகங்களென்றும், ஸ்தூல சரீரமின்றி ஸுகமோ, துக்கமோ, ஸங்கற்பமோ, யாதும் ஏற்படாதென் றும், மனிதர் இறந்ததும் வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு லோகா ந்தரம் செல்லுகின்றனர் என்றும், கண்டாகோஷமிடுகின்ற தென்பதை உண்மை யறிவாளர் அறிந்தவர்களே. இனி அவ்விதமாகிய வாக்கியங்கள் நம் சாஸ்திரத்தில் எங்குள்ளன வென்றும், அவையாவை யென்றும், அறிய விருப்பமிருக்குமாயின்; அவைகளில் சில வாக்கியங்களை இதிலேயே பின் னர் நிரூபித்திருக்கின்றமையால் காணலாம். இது நிற்க; இனி யுக்தியைப் பற்றிச் சிறிது விவேகிப்பாம். அதாவது (லோகம்) ஒன்பது 'லொகூ உஷூநெ' எனும் (யாதூ) ப்ரகிருதியிலிருந்து தோன்றிய சப்தம். ஆதலின் காணப்படுகின்றது எனும் அர்த்தத்தில் வந்த சொல்லாகின்ற மையால், அது ஸ்தூலங்களாகிய பஞ்ச பூதங்களாலேற்பட்ட உலகமென் றேஅறியப்படுகின்றது. இவ்விதம் உலகம்எனும் சொல்லானது வியக்தமா யுள்ளதெனும் பொருளில் வருவதாதலின், ஸ்தூலமென்றே சொல்லவேண் டியதாயிருக்க, வியக்தமல்லாததும் ஸ்தூலமல்லாததுமாகிய காமலோகம், மானஸீகலோகம் என்பதே நரகமும் ஸ்வர்க்கமும் என்பது எவ்விதம்? கர் மம் செய்யுமிடமாகிய இவ்வுலகம் வியக்தமாயுள்ள ஸ்தூலலோகமே யா தலால், இதன் பயனை புஜிக்குமிடமாகிய லோகாந்தரமும் வியக்தமா யுள்ள ஸ்தூல லோகங்களாகவே யிருக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகின் றது. லோகாந்தரமாவது ஸ்வர்க்க நரகங்களென்றும் அவை பஞ்சபூத விகாரங்களாயுள்ள, ஸ்தூல லோகங்களென்றும், உண்மை இவ்விதமிருக்க இவ்வாறே உபநிஷதம், ப்ரும்மஸூத்ரம் முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் சொ ல்லப்பட்டிருக்க,

"லோகாந்தரமாவது Astral plane Mental plane எனும் இடமே" என்றும்,

"அது ஸ்தூலபூதங்களா லுண்டானதல்ல" என்றும்,

"அது காமம் பரி பூர்த்தியடையாமல் கெட்ட ஸங்கற்பத்தோடு தவிக்கும் நிலமையும், மேலாகிய ஸங்கற்பங்களால் ஸுகரூபமாயுள்ள ப்ரஞ்ஞாஸ்திதியுமே" என்றும்,

" Physical body எனும் ஸ்தூலசரீரத்திலும் வேறுகிய (Astral body) காமசரீரம் (Mental body) மானவிக சரீரம், என்றிரண்டுள்ளன" வென்றும்,

"காம சரீரத்தோடு Astral plane ல் தவித்தலே நரகம்" என்றும்,

"மானவிக சரீரத்தோடு Mental plane ல் ஸுகித்தலே ஸ்வர்க்கம் என்றும், Theosophical ஸங்கத்தினர் சொல்லுதல் எவ்விதமென்பது இனிது விளங்கக் கூடியதே யென்க. அன்றியும் Astral plane எனுமிடத்தில் காமசரீரத்தாலும், Mental plane எனும் இடத்தில் மானவிக சரீரத்தாலும், என்று வேற்றுமைப்படுத்திச் சொல்லுவதால் காமசரீரம் வேறு, மானவிக சரீரம் வேறு, என்று கொண்டதாகின்றது. காமம், இச்சை, விருப்பம் இவை ஒரே அர்த்தத்தை யுடையனவென்றறிக. இச்சை, துவேஷம், ஸுகம், துக்கம் முதலிய ஸகலமும் மனமே யன்றி வேறல்ல. மனமே க்ஷணநேரம் இச்சையாகவும், க்ஷணநேரம் துவேஷமாகவும், க்ஷணநேரம் லோபமாகவும், க்ஷணநேரம் மாச்சரியமாகவும், க்ஷண நேரம் கர்வமாகவும், இன்னும் இதுபோன்ற பற்பல பாவனைகளாகவும் பரிணமிக்கின்றது. ஆதலால் இச்சை முதலிய ஸகல பாவனைகளும் மனதிலேயே அடங்கியுள்ளது.

காமஸங்கல்பவிசிகித்ஸாஶ்ரத்தாஶ்ரத்தாதிருத்யதிஹ்ரீர்
தீர்பீரித்யேதத்ஸர்வம்மநஏவ ॥

என்றிவ்விதமே உபநிஷதமும் சொல்லுகின்றதாயிருக்க, இதற்கு முற்றும் மாறுக, காமம்வேறு மனம்வேறு என்று வேற்றுமைப்படச் சொல்லுதல் அநுசிதமே என்க.

இனி மனமென்னப்படும் அந்தக் காரணத்தின் விருத்திகளே காமம், ஸங்கற்பம் முதலிய ஸகல பாவனைகளுமாதலின், விருத்திபேதத்தைக்கொண்டு ஔபசாரிகமாகவே Astral body வேறு Mental body வேறு என்று சொன்னதெனின் அல்ல. காமம் முதலிய ஸகலமும் அந்தக்காரண விருத்திகளே என்பது யுக்தமேயாயினும் (Astral plane) காமலோகம் என்றும் (Mental plane) மானஸிகலோகம், என்றும் லோகபேதம் சொல்லப்படுகின்றமையால், அதைப்பற்றி ஏற்படும் தேஹபேதமும் ஔபசாரிக

மல்ல என்றே சொல்லவேண்டியதாகின்றது. ஆதலால் Astral plane Mental plane என்ற பிரிவும் Astral body Mental body என்ற பிரிவும் உசிதமாஎன்பதையும் யோஜிக்க வேண்டியது.

அன்றியும் காமசரீரம், மானவிக சரீரம்எனும் இவ்விரண்டும் மனோவிருத்தியும் மனது மாதலால் ஸூக்ஷ்மங்களேயாம். மனோவிருத்திகளை இந்திரியத்தாலறிய முடியாதாதலால் ஸ்தூலமல்ல வென்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்திரியம், ப்ராணன், மனது, இவைகளின் சேர்க்கையே ஸூக்ஷ்ம சரீரம் என்று, ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. தொக்கு, மாம்ஸம், ரத்தம், எலும்பு, நரம்பு, மலம், மூத்திரம், கேசம், நகம் எனும் இவைகளின் சேர்க்கையே ஸ்தூல சரீரம் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸுகமோ, அல்லது துக்கமோ, அல்லது இச்சையோ, அல்லது துவேஷமோ, அல்லது ஞானமோ, அல்லது மற்ற எந்த பாவனையோ,எது ஏற்பட்டாலும் ஸ்தூல சரீரம் வேண்டிய தவசியமே. மூளை (Brain) என்பது ஸ்தூல சரீரத்தின் ஓர்பாகம். மனது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் பாகம். மூளையில் எப்போது மனம் வேலைசெய்கின்றதோ, அப்போது இச்சை, துவேஷம், ஸுகம், துக்கம், ஞானம் முதலியது ஏற்படுகின்றது. மூளையில் மனம் வேலை செய்யாவிடில் சுகதுக்கம் முதலியது ஏற்படுகின்றதில்லை. இதனால் மூளையில் மனது வேலை செய்வதே, ஸகல பாவனைகளுக்கும் ஹேது, என்றறியப்படுகின்றது. மூளையென்றது ஸ்தூல சரீராவயவம் என்றும், மனது என்பது ஸூக்ஷ்ம சரீராவயவ மென்றும், முன்னரே சொல்லப்பட்டமையால், எந்த பாவனை ஏற்பட்டாலும் ஸ்தூல சரீரத்தோடு ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ஸம்பந்தித் திருத்தல் அவசியம் என்றறிக. காம சரீரம், மானவிக சரீரம், என்று சொல்லப்படுவதாகிய இரண்டு சரீரங்களும் ஸ்தூலங்களல்லவே; அவை ஸூக்ஷ்மங்களே யன்றோ. ஸ்தூல சரீரமும், அதன் அவயவமுமாகிய மூளையெனும் இடமுமின்றி,கேவலம் மனது மாத்திரத்திலேயே ஸுகதுக்கானுபவம், ஸங்கற்பம், ஞானம் முதலியது ஏற்படுமோ ? வேலை செய்வதற்கு ஓர் ஆதாரமின்றி வேலை ஏற்படுமோ ? மனம் வேலை செய்வதற்கு ஆதாரமாகிய இடம் மூளையன்றோ; இடமாகிய ஸ்தூல சரீரமின்றி மனம் வேலை செய்கின்றதெனின், அதனை எவராவது ஒவ்வுவாரா ?

இனி ஸ்தூல தேஹ வ்யவஹாரம் யாது மில்லாத ஸ்வப்பனகாலத்தில், ஸுகதுக்க ஸங்கற்ப ஞானாதிகள் ஏற்படுகின்றனவன்றோ; அதுபோலவே Astral Plane Mental plane எனும் உலகங்களில் Astral body யாலும் Mental body யாலும் அனுபவம் சொல்லக் கூடாதோ எனின், கூடாதென்க. அதாவது,ஸ்வப்பன காலத்திலும் மனது ஸ்தூலதேஹத்தின் ஓர் பாகமாகிய Cerebellum எனும் இடத்திலேயே நின்று தொழிற்படுகின்

Scanned by CamScanner

றது என்று, பூர்வமேயே நிரூபித்திருக்கின்றனம். ஆகவே அப்போதும் ஸ்தூலதேஹ ஸம்பந்தம் இருக்கின்ற தென்பது வ்யக்தமாகின்றது.

இனி ஸ்வப்பன கர்லத்தில் ஸூக்ஷ்ம தேஹம், இந்த ஸ்தூல தேஹத்திலேயே யிருக்கிறதென்று, என் சொல்லவேண்டும்? இதை விட்டு ஸூக்ஷ்மதேஹம் வெளியில் போகின்றதென்று சொல்லக் கூடாதோவெனின், அல்ல. ஸ்வப்பன காலத்தில் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ஸ்தூலத்தை விட்டு வெளிப் போகின்றதெனின், அந்த ஸமயம் மூச்சு விடுவதற்கும் இழுப்பதற்கும் ஹேதுவில்லாமற் போகின்றது. அதாவது, உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸங்கள் ப்ராணனால் ஏற்படுவது. ப்ராணன் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் அங்கமே யன்றோ. ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ஸ்வப்பன காலத்தில் வெளிப்போகின்ற தென்றால், ப்ராணனும் போகின்றதென்று ஏற்படுகின்றமையால், கனவுகாணும்போது உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸ மிருக்கக்கூடாது என்றும், ஏற்படுகின்றது. கனவு காணும்போது மூச்சில்லாமலிருக்கும் மனிதனை உலகில் காணக்கூடுமா? கனவுகாணும் மனிதர்களெல்லோருக்கும் கனவு காலத்தில் மூச்சில்லாமற் போகுமானால் ஸ்வப்பனம் காணும்போது ஸூக்ஷ்ம சரீரம் வெளிப் போகின்ற தென்னலாம். அன்றியும் ஸ்நேஹிதர் இறந்து போனதாகக் கனவுகாணும்போது வாய்விட்டுக்கதறுதலும், மலையிலிருந்து விழுகின்றதாகக் காணும்போது மார்பு துடித்தலும், மங்கையோடு கூடுவதாய்க்காணும்போது வீரியம் நழுவுதலும் ஏற்படுகின்றதைக் கவனித்தாலும், ஸ்வப்பன காலத்தில் ஸ்தூல சரீர ஸம்பந்த மிருக்கின்றதென்பது வியக்தமாயறியக்கூடியது. ஆதலின் ஸ்வப்பனத்திலும் ஸ்தூல தேஹ ஸம்பந்தமுள்ளது என்பதே நிர்ணயம் என்க. ஆதலால் ஸ்தூல தேஹ ஸம்பந்தமில்லாமல் ஸுகதுக்காநுபவம், ஸங்கற்பம், ஞானம் முதலிய யாதும் ஏற்படாதென்றறிக. இவ்விதமே கீதையிலும் பதினெட்டா மத்தியாயத்தில்.

வம்மெதாநி உஹாவாஹொகாரணாநி நிவொயமெ
ஸாம்வ்யூகாதாமெத வொதூநி விஜ்யெஸவுகமுணாம்॥

ஓ மஹாபாஹோ ஸகல கர்மங்களும் வித்திப்பதன் பொருட்டு வேதாந்தத்தில் நிர்ணயித்துக் கூறப்பட்டனவாகிய இவ்வைந்து காரணங்களையும் என்னிடம் தெரிந்து கொள்வாயாக.

சுயிஷாநம் தயாகுதா கரணம்வவ்யு ஷ்யிம்
விவியாஷுவ்ய யகெஷாமெவம்மெவாத்ரவம்மம்

இச்சாத்துவேஷ ஸுகதுக்க ஞானநிகள் அபிவ்யக்தமாவதற்கு ஆச்ரயமாகிய சரீரம், உபாதிலக்ஷணமாகிய அதாபாஸனுடன் கூடிய அகங்காரம், இந்திரிய மனோபுத்திகள், ப்ராணபானாதி வியாபாரங்கள், ஐந்தாவது அதிஷ்டாநதேவதை என்க.

ஶரீரவாஜ்நொஹியது கதிது ப்ராரப்தைதைர்வா
ந்யாய்யம்வாவிபரீதம்வா கரிஷ்யதைவம்ய தேதவ:॥

மனிதன் சரீரத்தாலாவது, வார்த்தையால்வது, மனதினுலாவது, நியாயமாகவோ, அல்லது விபரீதமாகவோ எந்தக் காரியத்தில் பிரவர்த்திக்கின்றானே அதற்கு இவ்வைந்து காரணங்கள் வேண்டியன.

என்று சொல்லப்பட்டுளது. இங்கு அதிஷ்டானம் என்றதனால், ஸ்தூலதேஹம் ஸகல காரியத்திற்கும் அவசியம் வேண்டியது என்று உபதேசிக்கப்பட்டதாகின்றது. இனி இங்கு அதிஷ்டானம் எனும் சொல்லுக்கு ஸூக்ஷ்மதேஹம் என்று பொருள் என் சொல்லக்கூடாதெனின், கரணம்,சேஷ்டை,எனும் சொற்களால் ஸூக்ஷ்ம சரீரமே சொல்லப்பட்டமையால், அதிஷ்டானம் என்பதற்கு, ஸ்தூல சரீரத்தைத் தவிர வேறு யாதும் பொருள் சொல்ல முடியாது என்க. இவ்விதம் பகவத்கீதாதி வாக்கியங்களால் செய்யப்பட்டிருக்கிற நிர்ணயங்களுக்கும், யுக்திகளுக்கும் விரோதமாய், ஸ்தூலசரீரமின்றியே ஸுகதுக்கானுபவம் சொல்லுதலே, நமது சாஸ்திரத்தின் கருத்தென்றெண்ணுவது, அநுசிதமே என்க. நமது சாஸ்திரத்தில்,

(யஜுர்வேதம்.)

ஸ்வர்நாஸ்வ ஸஹிரண்யம்ருக்வா ஹிரண்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம்ஹரதி॥

ஸிதாஸ்வாஸ்வ ஸஹிரண்யம்ருக்வா யஸ்ய ஸ்வஸ்யாயுஜ்யம்ஸ்வ
ர்காதா ஸாஸ்ய ஸாயுஜ்யம்ஹரதி॥

(ப்ருஹதாரண்யம்.)

யெயஜ்ஞ ஏநம் கல்வா லோகாந் ஜயதி தெய ஏஸ
ஸஹிரண்மயஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபமாதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து
பாரே புருஷம் பச்யந்தி பரமாத்மாநம் தேவம் தேவாநாம்
பரமம் பவித்ரம் ஸ்வர்காய லோகாய ஸுத்ருதி லோகாய
ஸுத்ருதி லோகாயேதி॥

(கௌஷீதகீ)

தஸ்ய தம் தெவயஜநம்பர்யாநஸாலாஸ்ருகாஸ்ருவொக ஸாமஸ்ருதி
ஸவாய்யலோகம் ஸவரண்யலோகம் ஸக்ருதிர்ய லோகம் ஸஜ்ஞ்ய
லோகம் ஸவ்ய ஜாவகி லோகம் ஸவ்ய ஹவிலோகம்॥

(ப்ருஹதாரண்யம்.)

வம்ஜ்ரமொகெ ஷுமாதீ்ருதி கஷ்டிந்ரு வஜ்ரவம்ஜ்ரமொகா
ஒதாஶுவ்ரோதாஶ்சேதி நக்ஷத்ரமொகெ ஷுமாதீ்ருதி॥

(மண்டலப்ராம்.)

யாஜ்ஞவல்க்ய ஹவைஷஹா ஸுநிராஜிதம் லொகம் ஜமாஶ॥

என்பது முதலிய சுருதிகளால் சந்திரன், சூரியன், நக்ஷத்திரம் முத லியன லோகங்களென்றும், இங்குமங்கும் ஜீவர்களுக்குப் போக்குவரத் துண்டென்றும்,

(சாந்தோக்கியம்.)

சூஷிதம்ஸ்யஸ்ய ஸுகம்தஶவாம்யத்ப்ருஷ்ம்தஶந்ஸ்ய

என்பது முதலிய ச்ருதிகளால் ஆதித்த மண்டலத்தில் மண், ஜலம், இலைகளுமுள்ளன வென்றும் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

(ப்ருஹ்தாரண்யம்.)

வித்ம்வா மாம்யவும்வா லெவம்வா ,வ்ராஜாவத்ம்வா
வ்ராஹ்மம்வா கவ்ந்யஷாம்வா ஹ்ரு தாநாம் தலெவவஸுஃ ஸஹஸு
ஶுலெணெதி மிம்ஹதெநாயத்ர நிஷிக்தஶவை ர்வ்ராவ்யாம்தம்கஶுண
வஸ்ய யத்ரிம்வெஹ கரொத்யம்தஹ்ரா லொகாத்ரு நரொத்ர
லெவ்ஸ்ரு லொகாயகஶுலெண॥

(கௌஷீதகீ)

யெலெவெகெ யாஹ்ரா லொகாத்யாம்தி வம்ஜ்ரஸலெவெவிதவ
வெஶமம்தி வாதலெவ்ஸமுஸ்ரு லொகஸ்ரு ஆராம்யஷ்வம்ஜ்ரரோ॥

(ப்ருஹதாரண்யம்.)

யஷாதத்ரு லெவெத்ரு யொஃ லெவாகாஶ ஸுஸிநிஷஷ்ரும்தெ
ஶுகாஶா ஆயாம்வாயொவ்ரு வஷிம்வுஷெஃவ்ரு யிவீம்வ்ராவ்ரு
ஸ்தம்லவதிதெவாநஃ வாராஷாஸ்ரு ஹாத்யலெதிதொயொ
ஷாஸ்ரு ஜாயலெத॥

என்பது முதலிய சுருதிகளால், பிதிருலோகம், கந்தர்வலோகம், தே
வலோகம் முதலிய உலகங்களிலிருந்து, இங்கு திரும்பி வந்து பிறக்கும்
முறையும், சிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(சிவகீதை.)

நாபீரோமெருர்நிஷ்ரியாணா ரோகூஷ்ரூஷாயவாவநாஃ
வயுர்ஹ்ரவிக்ஷாகாயபூம்ப விஜ்ஞாநாத்தா விமீயதெ
தத்தாநாஷவாகூஷ்ரு ஹ்ரஷீகீணாம்பவாவநாஃ
க்ஷயூர்திகாயிஷ்ஷுதாநி ஹ்ரதுஷ்டெ வைகுதாம்ஷதஃ
வக்ஷுஷொவாயஷ்ஷு யெரூவாநாஜீரோமபூம்வரோஸ்ரிதஃ
விஷ்ரூகஷபூவரோயா கொவாவநாஹிவ்வம்யூதஃ
வ்ராஜ்ஞாதாநம்வரோஸ்ரி தூவிஜ்ஞாநாத்தாவவவபுதி
வூநஷெபுஹாம்தரூம்யாதி யயாகஷபூநூவாரூதஃ

என்ற வாக்கியங்களால், இந்த தேஹத்திலிருந்து ஜீவன் வெளிப்
படுதலின் முறையும், வெளிப்பட்டதும் வேறு தேஹத்தைப் பற்றுகின்று
னென்பதும்,

வாவ்ஹொமாயவெஷ்ஷெஷ்ரூஷ்ஷு ஷ்ஷைதரூயிஷ்ஷிதஃ
யாதநாஷெஹரோஸ்ரி தூநரூகாநெவகெவலம்

என்றதனால் பாபம் செய்தவர் யாதநாதேஹத்தைப் பற்றிக்கொண்டு
நரகம் செல்லுகின்றார்களென்பதும்,

ஷுஷாவ்ஷ்ஷுதபூஷிகஷபூணியொநூதிஷ்டதிவவபுஷா
விதூயொகுவ்ரஜெதூஷயாரோஸ்ரி தூவெஹிபுஷஃ
யஷ்ஷோரூத்ரிம்மதஃகூஷ்ணவக்ஷம்கிஷ்ணாஷ்ஷுஷுகூஷிணம்
கூயநம்வதிதாவொகம் விதூணாம்வததஃவரூம்
வம்ரூவொகுகுஷிவ்ருஷெஹம் வ்ராவ்ருஹூஷெஷவரூம்ஸ்ரியம்

என்ற வாக்கியங்களால் தானதர்மங்களைச் செய்தவர் பிதிருயாண
மார்க்கமாய் சந்திரலோகம் சென்று, திவ்விய தேஹத்தைக்கொண்டு ஸு
கத்தை புஜிக்கின்றனரென்றும்,

யஷ்ஷூரூம்தூர்திவம்யூகஃவஷாவிஷ்ரூரூதிதாஹவெஷ
வயாதிஷெவயாநெநவ்ரு ஹ்ரவொகாவயிம்நரூஃ

கவி புஹு ஒக்வாழி நம்வ்ரா வ்ய ஸு க்ரு வகஷ யொவ்ய ஜெக
ரூழி தூவம் உ ரொகுள தா விஹ்ய ஹ்ரொகு ஷ தஃவ ரம
கயழி வ்யஃவ ஸோ நு கஸ்ரி சுவ்ய ஹ்ரொகாழி ஹெஹி ஹஃ
ழி வெ வ்ய வ ஷி ஹம்ய ஸாய ஜீவ ஷ நம் நய தூ ஹெள
வ்ய ஹ்ரொகெ ழி வ்ய ஹெ ஹெஹ க்ரூ ஹொ மா நு யெவ் ஹி தா நு
த தெ ராஷி க்வா வி ரம் காமம் வ்ய ஹ்ரு ணா வ ஹ ஷ வ்ய தெ ॥

உபாஸ்தி செய்தவர் ப்ரும்மலோகம் செல்லும் முறையும், அங்குதிவ்ய தேஹத்தோடிருந்து ஸுகத்தை புஜிக்கின்றதும், பின்னர் முக்தி யடை கின்றதும், சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வம்வஹ்ய வன்வ ஸோ தா ஹ்ரஃ வெ தூ ஹ்ரு ஷ்ரு தி நாம் நு ணாம்
ஸ்ரீ ரம் யா த நா யீ யும் கு நு ஹ்ரு வ்ய தெ ய்ரு வம் ॥

என்று மனுஸ்ம்ருதியிலும், பஞ்சபூதாம்சங்களாகிய வேறு சரீரத் தைப் பற்றிக்கொண்டு சென்று, நரகலோகத்தில் துக்கம் அனுபவிக்கப் படுகின்ற தென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்திரிய மனுதிகளையெல்லாம் ஒன்றுய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு ஜீவன் இந்த ஸ்தூலதேஹத்தை விட்டதும், வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொ ண்டே உத்க்ரமணம் (லோகாந்தரம் செல்லுதலைச்) செய்கின்றன், என்ற உண்மையானது.

உ நஷ ஷ்ரா நீம் ஹ்ரி யாணி வ்ரு ஹ்ரு தி ஷ்ரா நி கஷ ஹ்ரு தி
ஸ்ரீ ரம் ய ஹ்வா வெ ஹ்ரா தி ய ஹ்ரா வ்ரு ஹ்ரா உ தீ ஷ்ரஃ ॥
ஹ்ரு ஹீ கெ கு தா நி ஷம் யா தி வா யூ ர்ம் பா நி வா ஸ யா த் ॥

என்ற பகவத்கீதா வாக்கியத்தாலும், காட்டப்பட்டுள்ளது. அன் றியும் ப்ரும்மஸூத்ரத்திலும்,

" வ்ரா ணம் அ தெ ஷ ஹ "
" த ஹா வீ தெ ஹ ஷம் வா ஸ்ரு வ வ தெ ஷ ஸ் ர ஸ் "
" ந த்ரு தீ யெ த யொ வ ஷ ஷ்ரஃ "

முதலிய ஸூத்ரங்களால், ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைச் சேர்த்துக்கொ ண்டு ஜீவன் (மற்றோர் ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு) லோகாந்தரம் செல்லுகின்றன், என்ற லோகாந்தர யாத்திரை அறியப்படுகின்றது.

Scanned by CamScanner

இவ்விதம் நமது சாஸ்திரங்களில் லோகாந்தரம் எனின், ஸ்தூலலோகங்களே என்றும், அவை ஆதித்திய சந்திர க்ருஹ நக்ஷத்திராதிகளே என்றும், அந்தலோகங்களில் பாஞ்சபௌதிகமாகிய ஸ்தூல சரீரத்தைப் பற்றிக் கொண்டே ஸுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கப் படுகின்றன வென்றும், இங்கிருந்து ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மங்களுக்கேற்ப அவ்விடங்களில் சென்று கர்ம பலத்தை புஜித்து, பின்னர் ஆகாச, வாயு, மேக. மழை, முறையே இவ்வுலகத்திலிறங்கி, ஓஷதி, அன்னம், ரத்தம், ரேதஸ் மூலமாய் கர்ப்பகோசம் சென்று பிறக்கின்றனர் என்றும், வ்யக்தமாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்க,

"லோகாந்தரம் என்பது ஸ்தூல லோகம் என்பதும், அது இதனிலும் அந்நியமாய் தூரத்திலுள்ள தென்பதும் அல்ல"

"ஜீவர்களுக்கு இதை விட்டுத்தனியாய் எங்கேயோ தூரத்திலுள்ள உலகங்களுக்குப் போக்கு வரத்துள்ளது என்பதுமில்லை"

"ஸ்தூலதேஹ மில்லாமலே ஸுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றன"

என்று தியாஸாபிகல் ஸங்கத்தினர் சொல்லுகின்றது, நமது சாஸ்திரத்தின் கருத்தாகாது என்றும், நம் சாஸ்திரங்களுக்கு முற்றும் விரோதமே என்றும், வ்யக்தமாய் அறியக்கூடியதே என்க.

தியஸாபிகல் ஸங்கத்தினர் சொல்லுகின்றதாகிய மற்றுமோர் விஷயத்தைக்கவனிக்கவேண்டும். அதாவது, "இறந்துபோய் விட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றவர்கள் அப்படிக் இறந்துபோயும், தனக்கு ஸமீபத்திலேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றார்களென்றும், தான் தூங்கும்போது தன்னுடைய ஸ்தூல சரீரத்தை ஸ்வல்பகாலத்துக்கு மட்டும் விலக்கிவைத்தால், அவர்களுடன் சேர்ந்து நின்று முன்போலவே கலந்து ஸம்பாஷிக்கக் கூடும்" என்று சொல்லுகின்றார்கள்.

இவர்களது கொள்கையில், இறந்து போனவர்களுக்கு ஸ்தூல தேஹமில்லை யென்றல்லவோ சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்தூலதேஹத்தைக் கொஞ்சக்காலம் பிரித்திருந்தால், இறந்து போனவர்களைக் காணலாம் என்றதினால், இறந்து போனவர்களைக் காண்போர்களும் ஸ்தூல தேஹமிராதவர்கள் என்று ஏற்படுகின்றது. காண்பது எனும் தொழில் ஏற்பட வேண்டுமானால், கண்முதலிய ஸ்தூல கோளகங்கள் வேண்டும். ஸம்பாஷிப்பதற்கு கண்டம், வாய், நாக்கு, முதலிய ஸ்தூல தேஹாவயவங்கள் வேண்டியதவசியமே. ஸ்தூலதேஹத்தைச் சேர்ந்தவைகளான கண், காது, வாய், கண்டம், நாக்கு முதலிய அவயவங்களில்லாதவர்களாகிய இருவர்கள் ஒருவரை யொருவர் கண்டு பேசிக்கொள்ளக்கூடும் என்பது யுக்திக்குச் சிறிதாவது ஒவ்வுகின்றதாகுமா ? இல்லை யன்றே. அது யுக்திக்கு ஒவ்வாதது மாத்திரமல்ல, சாஸ்திரங்களுக்கும் ஒவ்வாததே யென்க.

Scanned by CamScanner

"உஹவ்யாசோஹாதத்திஹெ:"

என்ற ப்ரும்மஸூத்திரம் முதலிய சாஸ்திரங்களில், ஸ்தூல சரீரமில்லாவிடில் ஞானேந்திரியம் கர்மேந்திரியம் எனும்இருவகை இந்திரியங்களும் சேஷ்டிக்க முடியாது என்று, நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமே அனுபவத்திலும் உள்ளது. ஸ்தூல சரீர மில்லாமல், கேவல ஸூக்ஷ்ம சரீர மாத்திரத்திலுல் எவனுவது பேசுகின்றதை,யறிந்து அனுபவித்திருக்கின்றோமா ? அவ்விதம் முடியுமென்றுல் அதனை யாராவது அங்கீகரிப்பார்களா ? இல்லை யன்றே; இவ்விதமிருக்க அனுபவம், யுக்தி, சாஸ்திரம் இம்மூன்றிற்கும் விரோதமாய்ச் சொல்லுவதாகிய இவர்களுடைய கொள்கையை வாஸ்தவமென்றுல், இவ்விதம் ஸம்பவியாதென்று நிரூபிக்கின்றனவாகிய உபநிஷதம், பகவத்கீதை, ப்ரும்ம ஸூத்திரம் முதலிய சாஸ்திர க்ரந்தங்களை அபத்தங்களென்றே சொல்லவேண்டிய தாகும். அஹோ இதென்னகாலம்,சுருதி,ப்ரும்ம ஸூத்திரம்,பகவத்கீதை முதலிய சாஸ்திர க்ரந்தங்களின் மஹிமை அளவிறந்த தென்றும், அவைகளில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விஷயங்களே உண்மையாயுள்ளனவென்றும், அவைகளில் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஸமயமே ஸம்பூர்ண மதம் என்றும், இதரகண்டங்களிலிருக்கின்றவர்களும் மிக்கக் கொண்டாடுகின்றதாயுள்ள இக்காலத்திலேயே, இவைகளில் சொல்லப்படுவதை அபத்தமென்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது அது மாத்திரமா; இந்த சாஸ்திர க்ரந்தங்களை ப்ராணனிலும் அதிகமாய்ப்பாராட்டிக் கொண்டிருந்தவர்களாகிய நம்மவர்களே இவைகளைத் துச்சமாய்த் தள்ளும் காலமாகின்றது. இது நிற்க.

இந்த ஸ்தூல தேஹத்திலுல் புஜிக்கவேண்டிய ஸுகதுக்கங்கள் புஜித்து முடியும்போது, ஜீவன் ஸூக்ஷ்ம சரீராவயவங்களாகிய இந்திரிய மனப்ராணன்களை முறையே ஒன்றொன்றுய் இருதயகமலத்தில் ஆகர்ஷித்து சேர்த்துக்கொண்டு, குடியிருந்தவன் தனது ஆடையாபரணம் முதலிய பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு,ஜீர்ணமாகிய வீட்டை விட்டு வேறுவீட்டிற்குப்போகின்றது போலவே, வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிச்சென்று அவ்வுலகில் ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கின்றுன். ஸ்தூலதேஹத்தைவிடுவதும் மற்றேர் ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொள்வதும்,ஸ்வர்க்க நரகங்களில்ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கின்றதும், மறுபடி பிறக்கின்றதும், இறக்கின்றதும், மறுபடி வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றுவதுமாய், இவ்விதம் ஓய்வொழிவின்றி வண்டிச்சக்கரம் சுழல்கின்றதுபோலவும்,பெருஞ்சுழல்காற்றில் அகப்பட்ட தருப்பு போலவும், ஸம்ஸாரத்தில் கிடந்துழன்றல்லற் படும்படி யிருக்கின்றமையால், ஸூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு ஸம்ஸார பந்தமுள்ள வரையில் ஓய்வில்லையென்பதும் அறிக.

இனி இத்திரையாகிய ஸுஷுப்தி காலத்தில் மனம் கலிக்கின்றதே எனின், அல்ல என்க. ஓய்வடைந்தால் மீண்டும் முன்போலாவதற்கு நியா